

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXIV. 1926.

ŠT. 12. DECEMBER.

Koledar Apostolstva molitve za december 1926.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Za božje pravice v javnem življenju

Mesečni zaščitnik: sv. Barbara (4.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Sreda	Kasijan	Priprava na božič	Ljub. Jožefin.	Dobrovnik
2 Četrtek	Bibiana d. m.	Namení sv. očeta	Boh. Bistrica	Turnišče
3 Petek	Franc Ksav. s.	Poganski misijoni	Lozice	} Studenci Mb.
4 Sobota	Barbara (m. z.)	Srečna smrt	Zagorje ob S.	
5 Nedelja	2. ad. Seba o.	Posveitev družin	Mellka	} Marib. usmilj.
6 Poned.	Nikolaj š.	Otroci brez staršev	Novo mesto	
7 Torek	Ambrozij š.	Jugo-slovanski škofje	Mošnje	} Limbuš
8 Sreda	Br. sp. D. M.	Marijine družbe	Ljub. stolnica	
9 Četrtek	Peter Turič š.	Duhovni ki. Bogoslovci	Kamnik	} S. Lovr. Poh.
10 Petek	Lavret. M. b.	Zaupanje v Marijo	Kokra	
11 Sobota	Damaz p.	Cerkvene znanosti	Studeneč	Puščava
12 Nedelja	3 ad. Aleks. m.	Hvaležnost do vzgojiteljev	Loka urš.	} Mb. Magda.
13 Poned.	Lucija d. m.	Nedolžnost in čistost duš	Dražgoše	
14 Torek	Aifred	Nabožni listi	Orahovo	} Sv. Duh O. v.
15 Sreda	Kv. Kristina d.	Duhovniški poklici	Zagradec	
16 Četrtek	Evzebij š. m.	Slovenski redovniki(ce)	Adlešiči	} Sv. križ Mb.
17 Petek	Kv. Lazar š.	Mlačni v veri	Sorica	
18 Sobota	Kv. Oracijan š.	Misijski poklici	Turiak	G. s. Kungota
19 Nedelja	4 ad. Kv. Urban	Krščenski pisatelji	Lipoglav	} S. Mari. Pesn.
20 Poned.	Kristian	Sprava grešnikov z Bogom	Sava	
21 Torek	Tomaž ap.	Velikodušnost do Boga	Krašnja	} S. Barb. Sig.
22 Sreda	Demetrij m.	Misijoni. Duhovne vaje	Ovs še	
23 Četrtek	Viktorija d.	Poverjeniki(ce) Kat. časopisov	Ljub. Marijan.	} S. Martin Vur.
24 Petek	Adam in Eva	Duh molitve in samozataj.	Harije	
25 Sobota	Božič R. J. K.	Prenovitev sveta v Krist.	Vipava	Mar. frančišk.
26 Nedelja	Štefan m.	Mladina v šolah	Postojna	} Mar. frančišk.
27 Poned.	Janez Ev. ap.	Pogostno sv. obhajilo	Vrh p. Vinici	
28 Torek	Nedolžni otr.	Varstvo otrok	Raleče	} Kamnica
29 Sreda	Tomaž š. m.	Zmaga sv. Cerkve	Semič	
30 Četrtek	David kr.	Zadoščenje za grehe	Košana	} Mar. stoln.
31 Petek	Silvester p.	Hvaležnost Bogu. Umrli	Ljub. bogosl.	

Vsak dan še vse važne, nujne zadeve

ZAHVALE.

M. Voršič se zahvaljuje najsv. Srcu J. in M., sv. Ani, sv. Mali Tereziji za uslišano prošnjo, ter sv. Antonu za pomoč v časni zadevi. — M. P. izreka zahvalo najsv. Srcema, † škofu Slomšku za uslišanje v velikih stiskah in za zdravje. — Ana Butala se zahvaljuje v imenu neke osebe žalostni Materi božji, sv. Jožefu in Mali Cvetki za srečen izid težke operacije in za zdravje. — M. C. iz Rogaske Slatine se zahvaljuje sv. Antonu in † škofu Slomšku za dobljeno zdravje in rešitev iz velike stiske. — M. Cesarjeva (Mozirje) izreka zahvalo presv. Srcema, sv. Mali Tereziji in † škofu Slomšku ter vernim dušam za srečen izid operacije in za rešitev moža iz smrtonosne bolezni. Pero je preslabo, da bi opisalo iskreno hvaležnost. — Neimenovana oseba izreka zahvalo Srcu Jezusovemu, sv. Mali Tereziji in častiv. škofu Slomšku za pomoč v težki dušni in časni stiski. (Dar 20 Din za kritje stroškov pri delu za beatifikacijo Slomška.) — Družina K. G. izreka objubljenno zahvalo presv. Srcu J. in M., sv. Mali Tereziji in sv. Družini za uslišano prošnjo v važni časni zadevi. — M. Lašič se zahvaljuje za očitno

pomoč božjega Srca v nujni in važni zadevi. — Najsv. Srcema in sv. Mali Cvetki izreka objubljenno zahvalo za izkazano milost v veliki stiski — s prošnjo za nadaljnje varstvo in pomoč: Marija Bajželj iz Grosuplja. — M. J. (Ljubljana) izreka iskreno zahvalo Materi božji, sv. Jožefu in sv. M. Tereziji za uslišano prošnjo. — Ivana Češka v Gladbecku na Vestfalskem izreka srčno zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Mali Tereziji za večkratno uslišano molitev. — Zahvaljuje se Fr. Spindler (Sv. Lovrenc na Drav. polju) najsv. Srcu J., Brezmadežni in sv. M. Tereziji za uslišanje v veliki stiski. — Matilda Skuhala (Sv. Lovrenc na Dr. p.) se zahvaljuje Srcu Gospodovemu po sv. M. Tereziji za ozdravljenje iz dolgotrajne težke bolezni. (Dar za sestre sv. M. Terezije na Selu — 25 Din.) — Fr. L. se zahvaljuje sv. M. Tereziji in služabniku bož. škofu Slomšku za ozdravljenje živčne bolezni, Materi božji pa za pomoč v mnogih potrebah. — M. K. se iskreno zahvaljuje Mariji Pomočnici na Brezjah in sv. Mali Tereziji za očitno pomoč v nesreči in smrtni nevarnosti.

BOGOLJUB

Praznik Brezmadežne.

Silvester Skebe.

Se vselej sem bil v zadregi, kadarkoli sem primerjal praznike Gospodove: božič, velika noč... Katerega se verno srce bolj veseli, kateri seže globlje v dušo, jo bolj dvigne iz vsakdanjosti tega življenja? — Če mislim na Marijo in njene praznike, se mi zdi odločitev tako lahka. Vsaj zame. Kako ne, ko pa srce kar samo narekuje: »Kako si lepa, vsa čista, Ti, Brezmadežna!«

Brezmadežno Spočetje! Zares veliko in težko skrivnost nam oznanja ta praznik. Marija — od vekomaj izbrana za mater Odrešenikovo — ni smela biti in ni bila nikoli, niti za trenutek, omadeževana s kakim grehom, tudi ne z izvirnim grehom, ki je sicer dediščina vsega človeštva. Težka skrivnost — a vendar tako ljuba in draga vernemu srcu. Je kakor solnčni žarek v žaloigro človeškega rodu, ki jo je započel »greh sveta«. Je odrešenje za človeško naravo, za dostojanstvo človeške osebnosti, vso ponižano po izvirnem grehu, ki je porušil prvotno človekovo bogopodobnost, ki je raztrgal vezi božje ljubezni, pahnil vse človeštvo v bedo in trpljenje, zadal človeškim srcem bolečino in smrt, volji slabost, ki je razgrnil čez razum Adamovih otrok temo zmot in nevednosti, napravil iz otrok božjih sinove jeze, poželjive strasti!

Dogma o Brezmadežno Spočeti je solnčni žarek božje ljubezni v te obupne mrakove človeških src. Vendar, vsaj eno bitje, ki edino med tolikimi milijardami ni bilo nikdar, niti za en sam bežni trenutek, omadeževano z grehom! In to bitje, ki je pravi in zgolj človeški otrok, ne kakor Kristus, ki je Bog-človek.

Umazano in razburkano je valovje greha, v katero se pograza človeštvo. In česar to bedno človeštvo rabi, je ravno

ta edina duša, ki je ni oškropila in umazala niti najmanjša kapljica greha, Brezmadežna, h kateri se lahko z zaupanjem in s hrepenenjem ozira, v kateri lahko gleda ideal človeške osebnosti, ideal človeške duše v svoji nedotaknjeni čistosti in svetosti.

Zahvaljena božja Ljubezen za ta predragoceni dar, za to skrivnost, za to toliko klevetano versko resnico! Koliko lepote, kakšen veličasten ideal razkriva žejnim človeškim dušam. Na kratkotrajen sen — resničen, trajen ideal, ki že dva tisoč let izžareva božjo lepoto, božjo svetost v vse, ki le odpro srca božji svetlobi. Brezmadežna — resničen ideal, ki je vliv in še vлива tisočem heroično moč, da sredi omamnih naslad, ki jih nudi bedni in grešni svet, zmagujejo napuh in poželjivost mesa!

Zares srečni mi, ki nam sveti ta prečisti ideal. Srečna predvsem tista moška in ženska mladina, ki se, zbrana pod zastavo Brezmadežne, prizadeva za čistost in brezmadežnost svojega življenja.

Praznik Brezmadežne! Sredi otožno-resnega adventa ga obhajamo, v začetku zime, ko ne nudi narava nobene lepote več, ko se le še gorki ljubezni posreči okrasiti oltar Brezmadežne s svežim cvetjem. Pa je v dušah toliko več lepote, tam, kjer sije luč vere, solnce božje milosti. Onemelo bi človeško srce, se mi zdi, ko bi se v eno samo strnilo vse ono, kar v jutro Brezmadežne občuti tisoč in tisoč duš, nedolžnih, čistih in svetih, a nič manj grešnih, blodnih, nad katere pa se skloni ta dan neskončno mil, vseodpuščajoči obraz Brezmadežne Matere.

Mati cerkvene edinosti.

(Za 8. dec. 1924 govoril pred odličnim, večinoma pravoslavnim občinstvom v Beogradu † medicinec Pavle Šuman¹.)

Polna navdušenja poje danes sv. mati Cerkev v čast blaženi Devici Mariji: »Vsa si lepa, o Marija, madeža izvirnega greha ni na Tebi«. Premišljajoč najlepše delo vsemogočnosti božje, Marijo brez madeža spočeto, obrača Cerkev v svojem zanosu na njo besede, s katerimi so nekoč hvaležni Betuljani pozdravljali svojo rešiteljico Judito: »Ti slava Jeruzalema, ti radost Izraela, ti dika roda našega...«

Kako naj ne bi slavili nje, Matere, ki nam je dala Odrešenika? Nje, najsijajnejše izmed vseh stvari, čuda božje vsemogočnosti in ljubezni? Marija nas Bogu najbolj približuje, ona je naša s r e d n i c a. Po njej je prišel Gospod k nam, po njej tudi mi pridemo k Njemu. Ona je lestvica, po kateri pride Bog do človeka in po kateri se človek vzpne do Boga. V njej so združene vse vrline. Njo edino je mogel angel pozdraviti, izrazujoč neizmerno skrivnost brezmadežnega spočetja, z besedami: Zdrava, milosti polna!

Ona je vladarica sveta in kraljica nebes. Navzlic svojemu dostojanstvu je bila na zemlji najponižnejša dekla Gospodova; nikdar v življenju se ni izkazovala, nikdar iskala slave. V nebesih in v vseh delih zemlje se proslavlja, a kot odgovor na vse himne se čuje skozi vsa stoletja njena globoka ponižnost v besedah: Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.

To so besede polne ponižnosti, besede, po katerih so hrepeneli rodovi pred njo, besede, katere so uresničile načrt božji za odrešenje človeškega rodu in katere so nagnile Sina božjega, da spreime človeško naravo. — Na te besede se nebo odpira. Večna Beseda božja se združi z Devico in izvrši se prvo sv. obhajilo. Prvo obhajilo! Toliko iskreno, tolako popolno kakor nikdar več pri nobenem človeškem bitju. Srce je utripalo ob srcu. Iz njene krvi se zgrudi najčistejše telo, ki naj postane evharistični kruh. Do rojstva Jezusovega je trajalo to sv. obhajilo, dotlej da je zagledala Devica — Mati svoje božje Dete v jaslicah. Od tedaj mu je služila z žarko ljubeznijo materinsko in najglobljo ponižnostjo.

Po tej svoji besedi, izgovorjeni na dan spočetja Sina božjega, se je ravnala Marija vso dobo Jezusovega detinstva in njegove mladosti, vsa leta učenja in v dneh

njegove muke in smrti. Ko je Gospod zapustil zemljo, je ona še vedno ostala dekla Gospodova, zvesto je skrbela za apostole in mlado Cerkev Jezusovo. A ko je prišel za njo konec življenja, ko se je že izčrpalo telo in duša v silni ljubezni do Boga, je zaželela: Gospod, utrujena je Tvoja dekla! Kdo mi da krila golobja, da vzletim in bivam ob Tebi? Tedaj so se zopet odprla vrata nebeška in ponižna dekla Gospodova je vstopila kot kraljica nebes.

Današnjemu materialistično razpoloženemu svetu, tako na zapadu kakor na vzhodu, vlada kakor v predkrščanski dobi trhlému poganstvu poželenje mesa, pohlep po prekomernem telesnem uživanju, želja po nasladah. Kdaj je bilo več pohlepa za blagom tega sveta, več slavljenja, več napuha življenja in pretiranega teženja za častmi tega sveta? Toda, dasi se ni nikdar toliko uživalo kakor danes, ni bilo nikoli toliko nezadovoljstva kot sedaj. Ljudje so zapustili živega Boga, nič minljivega pa ne more nasititi njihove duše. Ta odpad od Boga čuti katoliška Cerkev in enako ali še bolj vse vzhodne cerkve.

Iz tega modernega poganstva vodi pot le skozi Cerkev. Današnji svet se mora vrniti k materi Cerkvi, katera nam vedno stavlja pred oči vzor vseh vrlin, presveto Bogorodico. Današnji svet zelo pozablja na čednosti, pa morda nobene toliko ne omalovažuje kot p o n i ž n o s t. »Ne, ponižnost, čednost mračnih srednjeveških svetnikov, ni dostojna modernega človeka«, tako govori današnji človek, ki niti ne razume, kaj je ponižnost. Prava ponižnost ne pomeni, da se mora človek vedno podrediti volji drugega. Prava ponižnost priznava veličino onega, kar je resnično veliko. Ponižnost je čednost prave mere v ocenjevanju samega sebe. Ona uči človeka, naj se vedno zaveda svojega izvora, svoje zavisnosti in svoje telesne ter umske omejenosti.

Ponižnost, temelj za miren razvoj in spopolnjevanje poedinca in celega naroda, bi lažje zavladala v svetu, ako se ne bi toliko omalovaževala druga, nič manj

¹ Življenjepis izrednega mladeniča, ki se je 22. julija t. l. smrtno ponesrečil v Sav. njskih planinah, prinese »Bogoljub« v prihodnjem letniku.

vredna čednost, čistost. Da se ohranimo v burnih letih svojega življenja čile in zdrave, t. j. da ostanemo čisti na telesu in duši, vprav zato smo si izbrali prečisto Bogorodico za svojo slavo in svoj vzor. Njena materinska ljubezen nas podžiga, da poneseemo ljubezen v današnji svet, v katerem zmaguje mržnja; predvsem, da jo poneseemo v medsebojne odnose obeh cerkvá, katoliške in pravoslavne. Edino

Bogorodica more ujediniti po tuji krivdi razdvojene brate vzhodne in zapadne Kristusove cerkve. Skupno delo vzhodnih in zapadnih kristjanov bi neizmerno razveselilo srce naše skupne Matere, sv. Bogorodice. S tem se ne bi samo širilo kraljestvo božje, kar je njena največja želja, nego bi se izvršila tudi oporoka njenega Sina, ki je izrekel pri zadnji večerji željo, naj bodo vsi eno. (Jan. 17, 21.)

Sv. Janez Bapt. Vianney o mašništvu.¹

Dr. Jak. Žagar.

(Sv. Cerkev nam priporoča, da bi poseben ob kvatrnih dneh molili za duhovnike in duhovniške poklice. »Pošlji v svoj sveti vinograd delavcev, navdušenih zate in za tvoje kraljestvo in zabrani, da bi radi pomanjkanja duhovnikov tvoja srčna kri bila za nas zastoj prelita« tako se glasi cerkvena molitev.

Tudi v naših škofijah se bolj in bolj čuti pomanjkanje duhovniških poklicev. Zato naj bi vsi dobri katoličani, zlasti pa še Marijine družbe ob kvatrnih nedeljah molili po željah sv. Cerkve in v ta namen tudi darovali sv. obhajilo. — Op. ur.)

Odlomek iz Vianney-evega govora o mašništvu:

»Otroci, danes smo pri mašniškem posvečevanju. (A večkrat so bili tam, ker župnik Vianney je rad govoril o visoki časti duhovništva.) Na prvi pogled je to zakrament, ki se ne tiče vas, a ki se vendar tiče celega sveta. Ta zakrament dvigne človeka prav do Boga. Kdo je kot duhovnik! Človek, ki je namestnik božji. »Pojdi,« pravi naš Gospod duhovniku, »kakor je moj oče poslal mene, tako jaz tebe pošiljam...« Ko duhovnik odpusti grehe, ne pravi: Bog ti odpušča, ampak: jaz te odvežem. Pri povzdigovanju ne reče: To je telo našega Gospoda, temveč z Jezusom govori: to je moje telo.

Če bi ne imeli mašnika, bi ne imeli našega Gospoda. Kdo ga je postavil v tabernakelj? Duhovnik. Kdo je sprejel vašo dušo ob začetku življenja? Duhovnik... Kdo jo bo pripravil in umil zadnjikrat v krvi Jezusa Kristusa, da se bo mogla prikazati pred Bogom? Duhovnik, vedno duhovnik...

Pojdite in se spovejte pri sv. Devici ali pri angelu. Ali vas bo odvezal grehov? Ne. Ali vam bo dala telo in kri Jezusa Kristusa? Ne. Sv. Devica ne more storiti, da bi prišel njen Sin v sv. hostijo. Imejte dvesto angelov pri sebi, pa vam ne bodo mogli dati sv. odveze; en duhovnik in naj bo še tako preprost, jo more dati, more ti reči: pojdi v miru, jaz ti odpustim. O, kako velika stvar je duhovnik! Popolnoma se ne bo razumel prej kakor v nebesih...

Če bi ga popolnoma spoznali tukaj na zemlji, bi umrli ne od strahu, ampak od ljubezni!...

Brez duhovnika bi nam druge dobrote božje ničesar ne koristile. Kaj bi vam koristila z zlatom napolnjena hiša, če nimate nikogar, ki bi vam odprl vrata? Duhovnik pa ima ključ od nebeske zakladnice.« (Vianney govori v naslednjem, kako malo koristi imajo poganski rodovi od smrti in trpljenja našega Gospoda, dokler ne pridejo k njim katoliški duhovniki. Šele po njihovih rokah se pretaka zakramentalna milost v njih duše.)

»Duhovnik ni duhovnik zase; sebi ne dá odveze, sebi ne deli zakramentov.

Za Bogom je duhovnik vse!... Pustite župnijo dvajset let brez duhovnika in molili bodo živali. Če bi šla od vas g. misijonar in jaz, bi vi rekli: Kaj naj še storimo v tej cerkvi? Maše ni več, našega Gospoda ni več. Isto bo, če bom doma molil.

Kadar hočejo uničiti vero, začnejo napadati duhovnika, ker kjer ni duhovnika, ni daritve in kjer ni daritve, ni vere.

Ko vas kliče zvon v cerkev, bi lahko rekli, če bi vas kdo vprašal, kam greste: grem, da nahranim svojo dušo. In če bi ti kdo pokazal tabernakelj in rekel: Kaj pomenijo ta zlata vratca, bi rekel: tu je

¹ Prevedeno po knjigi: Alfred Monnin, Le curé d'Ars, Paris. 1925. 31. izd. I. str. 277—280.

jedilna shramba za mojo dušo. Kdo ima pa ključ, kdo nosi na mizo? Duhovnik. — In hrana? Je dragoceno telo in dragocena kri našega Gospoda... O, moj Bog, o, moj Bog, kako si nas ljubil!...»

Tukaj je sv. župnik prenehajal in je jokal, potem je nadaljeval:

»Vidite moč duhovnika, ki izpreminja z besedami Jezusovimi kruh v telo Jezusovo. Nekdo je rekel: »Sv. Filomena posluša župnika iz Arsa,« lahko ga posluša, če ga še Bog posluša.

Če bi srečal duhovnika in angela, bi najprej pozdravil duhovnika, potem an-

gela. Ta je le prijatelj božji, duhovnik pa nadomestuje Boga... Sv. Terezija je poljubila stopinjo, kjer je šel duhovnik... Ko boste videli duhovnika, recite: Tu je tisti, ki je storil, da sem otrok božji; tisti, ki mi je odprl nebesa, ki mi je očistil dušo po grehu, ki daje hrano moji duši...

Kako veselje so imeli apostoli, ko so videli vstalega mojstra, ki jih je tako ljubil. — Duhovnik mora imeti enako veselje, ko vidi Gospoda, ki ga drži v rokah...

Duhovnik je ljubezen Srca Jezusovega. Če vidite duhovnika, mislite si našega Gospoda Jezusa Kristusa.»

Odmevi.

20. decembra bo že 21 let, ko je častivredni služabnik božji, papež Pij X., osrečil katoliški svet z odlokom o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu. »Živimo v času« — tako je tožil takratni sveti oče — »ko se katoliška vera in življenje po njej od vseh strani napadeta, ko sta ljubezen do Boga in pobožnost tako nepopolni...»

Ali bi Pij X. danes drugače govoril? ... Beseda o »napadih« bi bila najbrž — vsaj za nekatere kraje — še ostrejša; drugemu delu zgorajšnje izjave bi pa brez dvoma lahko pristavil veselo ugotovitev, da se je ljubezen do Boga razplamtela in utrdila povsod, kjer se je uveljavljal njegov odlok o pogostnem sv. obhajilu. Ali nimamo za to — poleg drugih — najbolj živega dokaza v zadnjem evharističnem kongresu v Chikagu?! Kaj in koliko se je storilo, darovalo, žrtvovalo v proslavo evharističnega Zveličarja, to se ne da popisati. Kar smo čuli in brali, je le malenkost. Ali je vsa ta proslava, ali so milijoni sv. obhajil, ali je nočno češčenje, ali je prisega zvestobe iz src stotisočev mož in mladeničev — ali je vse to prišlo kar čez noč? ... To je ljubezen, ki se je užigala, razvnela in krepila pri mizi Gospodovi že dalj časa!

Da se še bolj prepričamo o tej ljubezni in pobožnosti, čujmo, kaj piše o zadnjem evharističnem kongresu drugoverec-protestant!

V Kanadi izhaja časopis »Toronto Star«. V njem je protestantski pastor J. M. Wilkinson objavil članek z napisom: »Pri-dite, molimo!« Med drugim pravi: »Hvaležen sem in vesel, da sem bil pri kongresu... Okrepil sem si vero in pomnožil veselje srca, ko sem videl veliko zmagoslavje našega Gospoda, Kralja vseh

kraljev. To mogočno združenje kristjanov mi živo stavi pred oči resnice: Kristus živi, Kristus vlada, Kristus zmaguje!

Tekom 73 let zemeljskega potovanja sem doživel marsikatero manifestacijo verskega in političnega življenja; toda nobena me ni tako dvignila, vnela, tudi vse skupaj ne tako, kakor trenutek, ko sem videl zbrane ogromne množice vernikov po 300.000 in več skupaj pred križem klečati in pri slovesni maši klicati ime Gospodovo... Človek bi moral biti čez mero neobčutljiv, če bi ob pogledu na to velikan-sko skupino ne prekipeval veselja...

Ne morem podrobno opisati vseh krasnih verstvenih prizorov, ki človeka dvigajo k nadzemskim mislim; omeniti pa moram prirediteljem mož tretjega dne, ki so slavili evharističnega Zveličarja kot »Združenje sv. Imena«. Ta zveza ima okrog treh milijonov članov v Ameriki. Zakladnica mojih izrazov je premajhna, da bi mogel to sijajno slovesnost primerno opisati. Bil je sploh nepopisen prizor, ko je 300.000 mož — časopisi so poročali, da radi pomankanja prostora okrog 100.000 drugih udeležencev ni moglo dobiti vstopnic — obnavljalo prisego zvestobe božjemu Zveličarju. Krasen zbor! Nato so belooblečene deklice razdeljevale voščene sveče. Nič manj kot 250.000 je bilo pripravljenih. Ko se je dalo znamenje, so ugasnili električne svetiljke (slavnost je bila na večer in se je končala ob 23. uri) po obsežnem Stadionu. Samo oltar na vzvišenem prostoru, kjer je bila zbrana duhovščina, je zažarel v polnem svetlobnem sijaju, dočim je vsa velikan-ska množica za nekaj časa ostala v temi. Zdaj zadone glasovi srebrnih rogov, zvonovi zapojejo. Kakor bi trenil — so bile

prizgane vse stotisočere sveče. V naslednjem hipu se spuste vsi na kolena pred evharističnega Kralja. In če me vprašate: 'Ali ste tudi vi poklekili?' (poročevalec je, kakor uvodoma omenjeno, protestant, ki piše protestantom), odgovorim naravnost: 'Pokleknil sem, in vi bi prav tako storili.'

Bila je veličastna ura za slavje Kralja kraljev in moje revno srce je trepetalo, ko sem na severnem delu Stadiona užival ta blaženi prizor. Kakor daleč je oko seglo, vsak kotiček je bil napolnjen z možmi, ki so imeli sveče v roki, oči pa ljubeče upirali na oltar. Na zelenih stopnicah pri oltarju je pa klečalo 11 kardinalov ter na tisoče duhovnikov, škofov, nadškofov, opatov, prelatov. Naenkrat utihnejo zvoki mo-

gočnih orgel in tromb, zlati in srebrni praporji se priklonijo. V čudoviti nočni tišini dvigne kardinal Mundelein monštranco. Živa slika one napovedane proslave Križanega, ko naj se vsa kolena pred Njim pripogibljejo in naj vsi jeziki pripoznajo, da je Jezus Kralj slave!

Moj prijatelj, star vojak, ki je stal poleg mene, mi zašepetne: 'Ali more biti v nebesih bolj lepo?' Odgovoril sem: 'Nobeno oko ni videlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.'

Tako protestantski pastor.

Pripomnimo, kar je »Bogoljub« že zadnjič omenil, da se je samo v eni župniji (sv. Petra) v Chikagu prvi teden po kongresu prijavilo sto drugovercev, da prestopijo v katoliško Cerkev. A. Č.

Poslušajmo Cerkev!

Dr. C. P.

Zakaj? Zato, ker po njej govori Kristus, ki jo je ustanovil. Pa kaj potem? Poslušajte, kaj nas uči: »Prepovedani so spisi, ki katerokoli katoliško resnico napadajo ali zasmehujejo, ki sramote bogočastje, ki skušajo cerkveno disciplino razrušiti, in ki nalašč sramote cerkveno hierarhijo, duhovniški ali redovniški stan«. Tako je zapisano v cerkvenem zakoniku kan. 1399.

Sedaj pa pogledjte po svoji hiši? Ali so knjige, ki jih berete vi in vaši otroci vse poštene in dobre? Ali so časopisi, ki leže na vaši mizi, taki, da jih ni treba skrivati pred otroki, ker se bojite, da bi se ne pohujšali? V poštene katoliško družino spadajo pošteni katoliški listi!

Vi vendar ne boste pustili, da bi se v vaši hiši brale take reči, po katerih se odrastli in otroci pohujšujejo in obojni postajajo slabši od dne do dne. Da, tudi odrastli. Umazana knjiga, protiverski časopis je strup. In strup ni za nikogar, tudi za odrastlega človeka ne, tudi za gospodarja in gospodinjo ne.

Povem vam zgodbo, če jo hočete poslušati. Takole mi je pripovedoval odrasel fant, ki ga sedaj ni nič več videti v cerkvi, in o katerem ljudje pripovedujejo čudne reči. Saj bi rad nazaj na pravo pot, pa je težko, tako težko...

»Ne vem, kdo je temu več kriv, moji starši ali jaz. Rečem vam naravnost: Uma-

zane knjige in časopisi, ki jih vidite v mojih rokah, so mi zamrzili vse, kar je poštenim ljudem sveto in drago. Starši so pa vzrok v toliko, ker so bili slepi in so pustili, da sem bral vse, kar mi je prišlo v roke. Pač, včasih so mi rekli, naj bom previden pri čitanju. Toda kako jih bom poslušal, ko pa sami niso bili nič boljši. Če smejo oni, zakaj ne bi smel jaz, sem si mislil, saj nisem več otrok.

Dobro se še spominjam, ko sem prvičkrat prebiral take reči. Povem vam naravnost: Sram me je bilo, sram pred samim seboj in pred drugimi. Nisem mogel prečitati do konca. Toda drugi dan sem iznova segel po knjigi z vablјivim napisom, in ni me bilo več tako sram pred samim seboj, tudi rdečica mi je izginila z obraza. Dosti hitro sem se navadil na tako »dušno hrano«.

In tako sem bral vse, kar mi je prišlo pod roke. Knjige in časopise, umazane podlistke in protiverske članke; nič nisem izbiral. Saj mi spočetka ni bilo všeč, tudi tisto neprestano norčevanje iz Cerkve, zakramentov in duhovnikov ne. Sedaj je stvar drugačna. Odkar sem začel opuščati molitev — in veste, umazani časopisi in molitev ne gre skupaj — je šlo z mojim življenjem vedno bolj navzdol. Začel sem opuščati službo božjo, najprej pridige in potem tudi sveto mašo; pač včasih še grem v cerkev, ob velikih praznikih zaradi ljudi. In kako je z mojim drugim živ-

ljenjem? Nič ne bom prikrival: Ljudje imajo prav, ko prepovedujejo svojim sinovom in hčeram, naj ne hodijo v mojo družbo.»

»Pa ste sedaj zadovoljni in srečni?«
Zalostno me je pogledal, ko se je spomnil srečnih let in poštenega življenja in govorila sva o drugih rečeh.

Še več takih in podobnih zgodb bi vam lahko povedal. Po umazani knjigi gine poštenje iz naših družin, po protiverških časopisih zamira molitev na ustnicah, ki so prej tako vneto častile Brezmadežno. In kamor se naseli ta kuga, gine veselje, sreča in pošteno življenje. Zato poslušajmo Cerkev!

Na slavnih božjih potih.

Turin.

Dekan Ant. Skubic. — (Konec.)

Dne 13. aprila ob devetih dopoldne zapustimo Lyon in nastopimo pot proti domu. Daleč nas še pozdravlja kraljica Lyona, bazilika Notre-Dame de Fourvière, in mi njo. Mimo Ambérieuja in Culoza se vozimo po dolinah Jura-gorovja, prav kakor bi se vozili od Litije proti Zidanemu mostu. Ob dveh popoldne se ustavimo v Chambéryju, kjer nas čaka zaželjeno kosilo. Chambéry, ki leži v slikoviti dolini, je glavno mesto savojske province in šteje okrog 23.000 prebivalcev. Po kosilu smo imeli prosto do šestih zvečer, da si ogledamo mesto. Na cesti nas sreča prijazen duhovnik, ki je predsednik vseh katoliških organizacij, in se nam ponudi, da nam razkaže mesto. Govori tudi šepavo nemško. Zajemljiva je nadškofijska stolnica iz 12. in 15. stoletja, ki pa ima še sedaj nedovršeno pročelje. Vredno je pogledati savojski grad, rojstni dom rodovine savojskih vojvodov, od katerih izhaja sedanja italijanska kraljevska dinastija.

Ko se povrnemo na postajo, prihitijo katoliški časniki in me poprosijo za podatke, odkod smo, kje smo bili, koliko nas je, katere škofo imamo s seboj itd. Dejal je, da vedno tako hodi po postajah in piše za katoliške liste razne novosti. To so navdušeni reporterji!

Krasno se je svetil v žarkih zahajajočega solnca križ, 20 m visok in 9 m širok, ki stoji blizu mesta na 1553 m visokem hribu, imenovanem Dent du Nivolet, ko smo zapuščali Chambéry. S severa nas pozdravlja gorski orjak Mont Blanc, na jugu pa gledamo z večnim snegom pokrite, nad 3500 m visoke glave Savojskih Alp. Od reke Isere sopiha vlak čedalje višje, dokler ob poldevetih zvečer ne obstoji na obmejni postaji med Francijo in Italijo v Modani, 1074 m nad morjem. Kakor tja grede za eno uro nazaj, tako smo morali v Modani pomakniti svoje ure za eno uro

naprej. Vidi se, da se zopet bližamo Italiji. Dočim je na francoskih postajah vse mirno in ni videti ne vojaštva ne policije, pa na italijanskih kar mrgoli karabinierjev, vojakov in fašistov, in vendar je povsod vpitje in prepir ter prerivanje. Najbolje se to vidi v Modani, kjer je na eni strani francoska, na drugi pa italijanska uprava. Na tej strani mir, na oni prepir.

Ko po prijazni preiskavi naše prtljage zopet zasedemo vlak, je po našem štetju ura že deset. Takoj za Modano vlak izgine v 12 km dolg predor, kateri čas porabimo za to, da použijemo za večerjo svoje »cestini«, mrzlo hrano v zavitkih, ki so nam jo v Modani uprav bogato odmerili. Ob trideset na eno po polnoči dospemo v Turin.

Turin ima okrog 360.000 prebivalcev. Mesto je čudovito pravilno zidano. Ni ga mogoče pregledati v kratkih urah, pač pa bo romar obiskal stolnico sv. Janeza Krstnika, kjer je za glavnim oltarjem kapela del Santissimo Sudario ali della SS. Sindone. Nad oltarjem se v posebni žari od l. 1578. hrani Santissimo Sudario, ki je po legendi kos platnene tančice, v katero je bilo zavito mrtvo truplo našega Zveličarja.

Pri nas Slovencih je Turin posebno znan po cerkvi Marije Pomočnice kristjanov z velikim salezijanskim zavodom. Že ponoči so nas na kolodvoru pozdravili slovenski salezijanski bogoslovci, ki jih je tam 9, in so se nam prijazno ponudili za vodstvo prihodnji dan. Po slabem spancu, — učil sem se spati v neki kuhinji, dasi je lastnik našemu vodju zatrjeval, da je to prvovrsten hotel, — sem odmaševal v cerkvi S. Secondo, kjer prav posebno časte malo sv. Tereziko; vsa je v luči. Ljubelnivi salezijanci so nas poiskali po vseh cerkvah, da nas pospremijo v cerkev Marije Pomočnice, kjer smo imeli skupno

službo božjo, in je sv. mašo daroval škof dr. Karlin.

Naj navedem nekaj zgodovine prelepega naslova Marije Pomočnice. Po slavni zmagi nad Turki pri Lepantu l. 1571. je sv. papež Pij V. dal vstaviti v lavretanske litanije klic: »Pomoč kristjanov, prosi za nas!« Odslej se je ta klic vedno razlegal po katoliških cerkvah. Začetkom 19. stoletja pa se je v katoliški Cerkvi vpeljal tudi praznik Marije Pomočnice kristjanov, in se je za to praznovanje določil 24. majnik. Povod pa je dala žalostna zgodba. Francoski cesar Napoleon je ujel papeža Pija VII. in ga dal prepeljati iz Rima v Grenoble na Francosko. Koder je šel visoki jetnik, ga je povsod ljudstvo navdušeno pozdravljalo. To je ponosnega Napoleona jadilo, zato je dal papeža prepeljati v Savono v Italiji, kjer je ostal tri leta. Verige, ki so se zdele začetkom zlate, so postale kmalu železne. Prevzetni cesar je papežu odvzel vsako knjigo, celo brevir. Strogo mu je bilo zabranjeno občevati z verniki.

Po triletni muki ga je dal Napoleon skrivaj odpremiti v Fontainebleau na Francosko. Častiti starček je trpel smrtne težave, tako da so mu podelili že sv. popotnico. Vendar je po desetih dnevih in desetih nočeh neverjetnega trpljenja dospel v Fontainebleau. Verniki mu niso mogli pomagati drugače kot z molitvijo. Papež pa obljubi, da Mariji Pomočnici postavi poseben praznik, ako ga pripelje še enkrat v Rim. Toda po človeško na to ni bilo misliti. Napoleon pijan svojih zmag ponese svoje orožje celo v srce prostrane Rusije. Prevzetno je govoril, da papeževo izobčenje ne bo potegnilo njegovi vojski orožja iz rok. Bog pa ga je udaril po ustih. Pri prihodu v Rusijo je 500.000 njegovih vojakov prekoračilo reko Njemen; od mraza jim je popadalo orožje iz rok, in samo 20.000 se jih je povrnilo čez omenjeno reko. Zastonj je Napoleon zbiral novo vojsko. Pri Lipskem je bil tepen, in sovražne čete so vkorakale v Francijo. V strahu, da mu ne vzamejo papeža iz ječe, ga da prepeljati zopet v Savono. Toda čez dva meseca je bil prisiljen odpreti mu jetniška vrata.

Pij VII. je 24. maja 1814 v veličastnem triumfu dospel v Rim, dočim je moral Napoleon v prognanstvo na otok Elbo, potem ko se je moral z vso bridkostjo odpovedati prestolu v istem fontainebleauškem gradu, ki je imel v njem zaprtega papeža. Še sto dni se je svetlikala Napoleonova glorijska, potem pa je ugasnila za

vedno. Dne 15. septembra istega leta pa je izdal papež Pij VII. dekret, ki z njim postavlja praznik Marije Pomočnice kristjanov na 24. majnik, »ker je — kakor je dejal — z lastnimi rokami dotikal Marijino pomoč v pre mnogih jetniških bridkostih petih let.« (Il più bel ricordo del santuario di Maria Ausiliatrice, str. 19.)

Nekaj mesecev po tem dekretu pa se je rodil v Castelnovo d'Asti največji apostol češčenja Marije Pomočnice, Giovanni Bosco, dne 16. avgusta 1815. Postal je tudi največji apostol zapuščene mladine. Posvečen v duhovnika je začel 8. decembra 1841 svoj oratorij, ki je moral prestati neverjetne preizkušnje. Neumevan in preganjan je hodil Don Bosco s četico svojih mladičev iz kraja v kraj, vedno prorokujoč, da bo njegovo delo čudovito rastlo. O veliki noči 1846 se je za stalno nastanil v Valdocco v Turinu, kjer smo obiskali cerkev Marije Pomočnice in njegov zavod tudi mi.

V svoji vnemi Don Bosco ni poznal počitka. Neutrudljiv v spovedovanju in oznanjanju božje besede, nepremagljiv v ljubezni do zapuščene mladine, je ustanavljal dnevne in večerne šole, šole za obrt in rokodelstvo, hospice, kmetijske kolonije in kolegije. Znal je samostalen način vzgoje, ki je slonela na ljubeznivi čuječnosti in verskem udejstvovanju; razširil je na milijone dobrih knjig in v mnogih, ki jih je sam spisal, je kazal neomajno ljubezen do Cerkve in nežno zvestobo do rimskega papeža. S čudovitim uspehom je pospeševal pogostno in vsakdanje sv. obhajilo, bil je apostol pobožnosti do Jezusa v najsvejšem Zakramentu in prebl. Device; pozidal je številne cerkve in kapele, med njimi cerkev Marije Pomočnice v Turinu, ki smo jo obiskali lurški romarji, in za katero mu je — po njegovem pričevanju — Marija sama pokazala prostor; dal je Cerkvi na tisoče duhovnikov; ustanovil je pobožno družbo salezijancev, ki naj je dedinja njegovega duha, in družbo hčerâ Marije Pomočnice za vzgojo deklic; utemeljil je vnanje misijone za vzgojo divjih rodov in v pomoč izseljencem; za vzdrževanje in širjenje svojega apostolata med svetno družbo pa je postavil pobožno udruženje salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic.

Ljubezniv bolj kot oče do svojih otrok, poln hvaležnosti napram dobrotnikom, spoštovan od papeža Pija IX. in Leona XIII., čislán od najvišjih sodobnikov, je večkrat prehodil Italijo, Francijo in Španijo. 31. januarja 1888 splava njegova duša v nebo iz skromne sobice v Valdoccu, kamor so več

kot 40 let prihajale številne trume, da ga poprosijo za svet, za pomoč, za blagoslov. Njegovo truplo leži v seminariju za vnanje misijone v Valsalici pri Turinu. Sad njegovega dela pa je danes že nad 700 zavodov, postavljenih v vseh delih sveta.

Z ozirom na njegove heroične kreposti in vedno bolj živ sloves o njegovi svetosti je papež Pij X. z dekretom dne 24. julija 1907, vpeljal proces za njegovo beatifikacijo, ki jo bo apostol Marije Pomočnice gotovo tudi dosegel.

Salezijanski duhovnik g. Stuchly, ki je bil svojčas tudi na Rakovniku v Ljubljani, nam je z veliko ljubeznivostjo razkazal sobe, kjer je bival in umrl častiti Don Bosco. Ohranili so jih v istem stanju, kakor so bile ob njegovi smrti.

Z vso postrežljivostjo nas je slovenska salezijanska kolonija spremila na postajo, in točno opoldne smo se polni najlepših vtisov poslovili od lepega Turina ter odhiteli proti Milanu.

Milan.

Ob pol treh popoldne že sedimo v Milanu pri kosilu v prijaznem cvetličnem parku pred hotelom. Komaj štiri ure imamo časa, zato urno na ogled še tega mesta. Milan je po številu prebivalcev drugo največje italijansko mesto in presega Rim; šteje precej nad 700.000 duš. Leži v rodovitni lombardski ravnini, je največji trg za svilo v Evropi, važna postojanka za izdelavo volne in bombaževine, za pohištvo in stroje.

Kristjanom vzbuja mesto mnogo važnih zgodovinskih spominov. Tu je 13 let stoloval cesar Konstantin Veliki, ki je v tem mestu izdal leta 313. znani milanski edikt, s katerim je krščanstvo dobilo prostost, in je bilo končano skoro tristoletno krvavo rimsko preganjanje. Tu je bil za škofa sv. Ambrozij, ki je leta 387. krstil sv. Avgušтина in leta 389. cesarju Teodoziju zaradi krvoprelitja v Solunu zabranil vhod v cerkev in ga prisilil k cerkveni pokori. Tu je umrl veliki škof milanski sv. Karel Boromejski.

Najznamenitejša stavba v Milanu je pač stolnica, ki se sploh imenuje milanski

Dom. Posvečena je Marijinemu Rojstvu in je zidana iz samega belega marmorja, celo streha je iz marmorja, in je za baziliko sv. Petra v Rimu največja cerkev sveta. Dolga je 148 m, široka 88 m, pročelje meri 67,5 m. Streho krasijo 98 marmornatih stolpičev, okrog 2000 marmornatih kipov je raztresenih po njeni zunanosti. Celota je videti kakor gozd drevja. Kdor je količkaj krepkih živcev, naj se povzpne po 194 stopnicah na streho in potem še po 150 v najvišji stolp. Komur se rado v glavi vrti, lahko posesti na strehi na marmornatih obzidkih.

Notranjost veličastne cerkve podpira 52 stebrov, ki ima vsak 16 korakov v obsegu. V spodnji kapeli leži na oltarju v dragocenem steklenem sarkofagu sv. Karel Boromejski; njegov obraz je počrnel. Truplo pa je oblečeno v drago, z zlatom in dragulji posuto obleko. Razni Karli se tam radi priporočajo svojemu patronu; neki ljublianski Karel je tam menda odmolil 15 rožnih vencev.

Ob tričetrt na sedem zvečer se odpeljemo in brzimo ob enajstih mimo Padove, skozi Benetke, kjer nekateri še skočijo na črno kavo, drugi pa se zatopljeni v spanje pravičnega niti ne zmenijo za »kraljico morja«. Ob šestih zjutraj nas že pozdravijo v Trstu ljubeznivi naši tamošnji Slovenci in Slovenke, ki kar obkrožijo svojega priljubljenega bivšega nadpastirja škofa dr. Karlina in ga poprosijo za blagoslov. Po zajutreku se zopet odpeljemo proti Ljubljani skozi Postojno, kjer nas na obmeinih postajah finančni stražniki prav ljubeznivo pregledajo, češ bogati ljudje hodijo v letovišča, ne pa na božjo pot, kaj bomo nad temi sitnarili. Prav so imeli!

Ko smo se že v vlaku poslovili drug od drugega kot lurški bratje in sestre, saj nas je zvezala pravcata prijateljska vez, smo točno opoldne dne 17. aprila izstopili v Ljubljani, pozdravljeni od znancev in prijateljev. Vsi smo bili enih misli, da si lepšega potovanja ne moremo misliti, kakor je bilo to naše lurško romanje. Vsem so-romarjem še enkrat najlepše lurške pozdrave! Ali se še kdaj vidimo ob masabijelski votlini? Naša ljuba Gospa lurška, ave, tisočkrat ave!

Utrinki.

Moder človek navadno premisli, preden kaj govori; trapež pa govori, potem šele premišljuje, kaj je govoril.

Denar je dober sluga, a slab gospodar.

Modri ljudje iščejo svéta, nespametni mislijo, da ga ne potrebujejo.

Živimo v stoletju »otroka«; zato imamo tako mnogo velikih otrok.

Iz tujine za domovino.

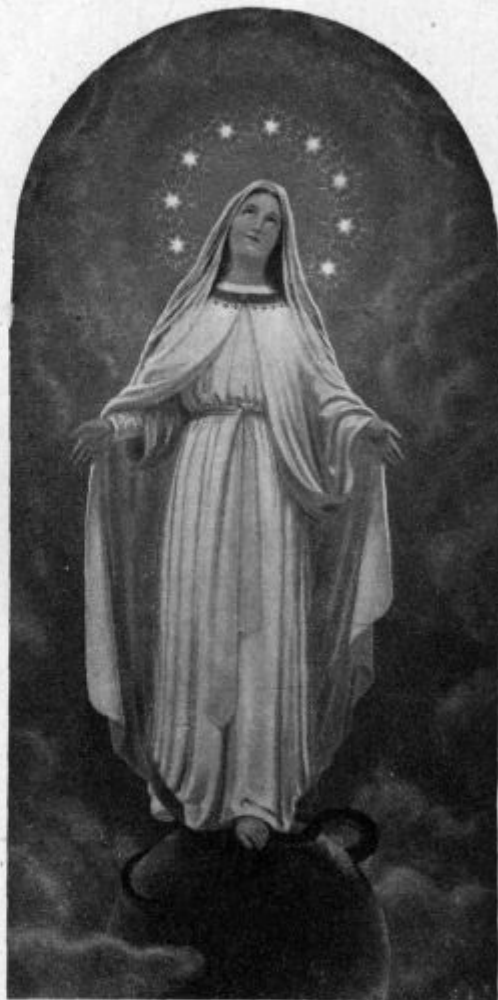
J. Kalan. — (Dalje.)

Mislim, da velja v duhovnem oziru za cel narod prav to, kar velja za posameznega vernika. Noben dober kristjan pa, in naj bo še tako dober, ne sme glede duhovnega življenja sam s seboj zadovoljen biti. To je prva temeljna resnica glede krščanske popolnosti. Kdor se zdi sam sebi dosti popoln, ta se pač ne bo trudil za kako višjo stopnjo popolnosti. Če se pa ne bo trudil, da pride naprej, bo šel nazaj. To je druga temeljna resnica glede krščanske popolnosti. Duhovno življenje nikoli popolnoma ne stoji na enem mestu. Kdor ne napreduje, nazaduje.

To vé vsak, kdor pozna abecé krščanske popolnosti. Rekel sem pa: Kar velja glede tega o posamezniku, velja tudi o celem narodu. In res ne vem, kako in zakaj naj bi bila pravila duhovnega življenja za deset, za sto, ali pa za en milijon ljudi drugačna kot za enega posameznega človeka. Kakor posameznik ne sme v duhovnem oziru sam s seboj zadovoljen biti — kateri svetnik je bil sam s seboj zadovoljen? — tako tudi narod ne sme v tem oziru biti zadovoljen sam s seboj. Tudi narod, če ne napreduje, nazaduje, ker je v narodu, kakor v posameznem človeku, toliko reči, toliko moči, toliko strasti, ki ga vlečejo navzdol, v propast. — In ker imamo tukaj opraviti s slovenskim narodom, zato rečem — posebno tistim, ki mislijo, da jaz vse prečno vidim: Tudi s slovenskim narodom ne smemo zadovoljni biti! Tudi kot narod moramo hrepeneti po krščanski popolnosti. Ker če ne bomo napredovali, bomo nazadovali. To pa tem bolj gotovo, ker imamo v svoji sredi tako zagrizene sovražnike katoliške Cerkve in katoliškega življenja, kakor jih ni kmalu kje najti. Le pomislite, kako je naš narod od liberalizma razjeden! In ta duh liberalizma in materializma (berite o tem knjižico »Nova vera«!) leze v ljudstvo bolj in bolj. In ker je slovenski liberalizem — kakor se javlja v liberalnih časnikih »Jutro«, »Narod« in »Domovina« — tako radikalen, tako satansko sovražen Cerkvi in vsemu, kar je božjega, zato mora narod, kolikor je še veren, toliko boljši in popolnejši biti, da odtehta škodo in sramoto, ki jo oni napravljajo, in potolaži božji srd, ki ga izzivajo. Radikalnemu sovraštvu Cerkve in vere moramo nasproti postaviti radikalno vernost in pobožnost. Kolikor bolj satanski so naši nasprotniki, toliko bolj angelski bi morali biti vsi, ki spoznavajo vero za najvišje dobro!

Zato bi prosil vas, moji Slovenci, posebno pa še vas, moji Kranjci, da bi opustili enkrat

za vselej tisto domišljavost: češ, takih ni, kakor smo mi! Tako govorijo taki, ki sveta ne poznajo. Pred več leti mi je rekel neki dober gospod, s katerim sva govorila o verskih razmerah pri nas in drugod: »Še toliko dobro ni nikjer po svetu kakor pri nas.« Jaz sem mu takrat skoraj verjel in bil tega v srcu vesel. No, četudi pri nas ni vse, kakor bi želeli, pa

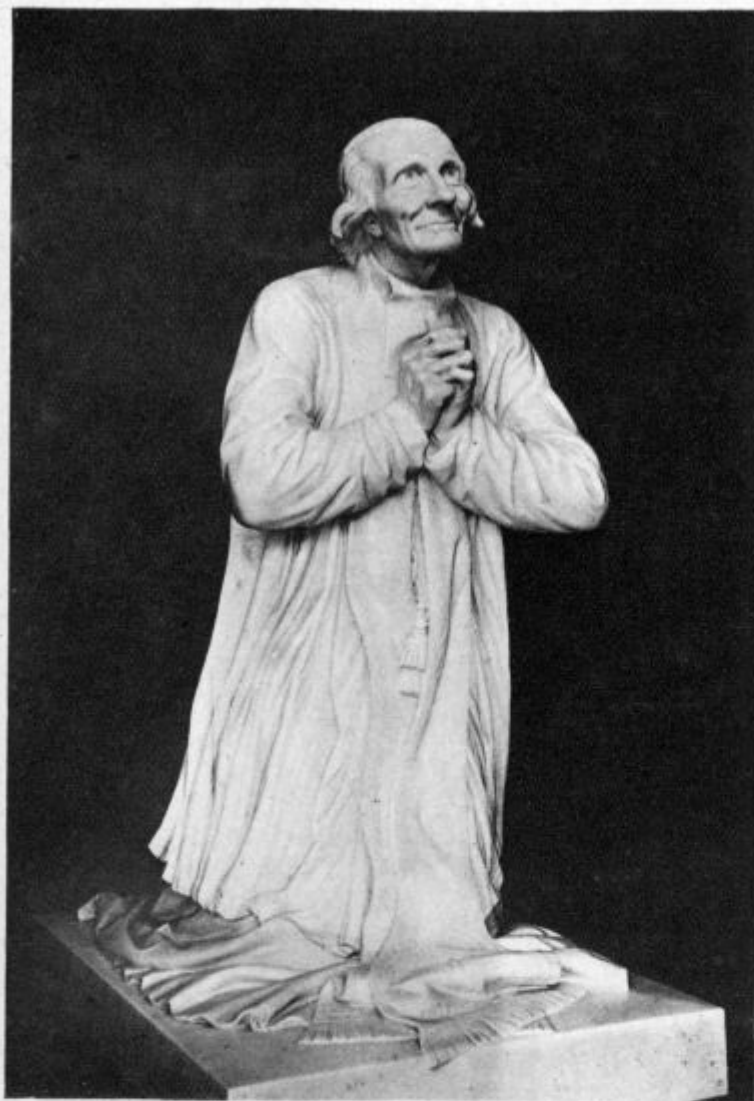

Blaž Farčnik. Frančišk. cerkev v Ljublj.

Brezmadežna.

je morebiti vendar še najboljše. Ko sem pa šel po svetu — ne samo za par tednov — sem začel malo drugače misliti. In tudi neki gospod, ki je bil več let v tujih deželah, učen mož, dvakrat če ne trikrat doktor, mi je pisal iz Ljubljane: »Z obema rokama podpišem vse, kar pišete iz Nemčije.«

Prva stopnja k poboljšanju je spoznanje — ne precenjevanje — ampak spoznanje! Spoznanje svojih napak, slabosti in pomanjkljivosti.

Sv. župnik Janez Vianney moli pred sv. R. T.

To spoznanje je tudi nam potrebno. Kakor pa pri posameznem človeku spoznanje napák človeka ne sme delati potrtega in malodušnega, pač pa ponižnega, tako je tudi nam Slovencem treba malo več ponižnosti. Potem ne bomo tako težko prenašali, če bomo slišali, da je kje drugod še kaj boljšega, kakor pri nas, ampak si bomo le želeli kaj boljšega slišati in posnemati.

Po teh splošnih mislih, ki so se mi zdele potrebne, pojdimo zopet k posameznostim!

Prejemanje svetih zakramentov lahko imenujemo toplomer verskega življenja. »Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.« S tem je povedano vse. In prav glede prejetja sv. zakramentov so nam lahko Nemci

zgled in vzor. Tudi na Slovenskem vidimo veliko ljudi pri obhajilni mizi. Razlika med tu in tam je pa tale: Pri nas nekateri prav pogostokrat pristopajo, mnogi, zlasti moški, pa prav redkokrat, — na Nemškem pa bolj vsi večkrat. Vsakdanje obhajila na Nemškem ni veliko več kakor pri nas, pač pa mesečnega. Neki župnik mi je rekel: Če priporočim vsakdanje obhajilo enkrat, priporočim mesečno desetkrat. Mesečna spoved in obhajilo je na Nemškem takorekoč pravilo za vse pobožne kristjane, oziroma za vse stanovce, za moške kakor za ženske. Da tudi na Nemškem ženske prekosijo moške, tega mi ni treba šele praviti; pri vsem tem je pa vendar tudi udeležba moških prav lepa, časih kar občudovanja vredna. Kadar je fantovska nedelja, nalašč gledam trume fantov, ki se pomikajo v lepem redu, drug za drugim v dolgi vrsti k obhajilni mizi; občudujem in si mislim: Jojmene, kdaj bomo pripravili slovenske fante, da bi takole hodili k spovedi in obhajilu! Kje smo še za njimi! ... Šestnedeljska pobožnost na čast svetemu Alojziju se na Nemškem posebno goji. In veliko fantov (ne otrok) v vsaki

župnijski cerkvi obhaja to pobožnost. Če take prizore vidim, ali mi boste potem še zamerili, če želim take lepe navade presaditi z Nemškega na Slovensko? ...

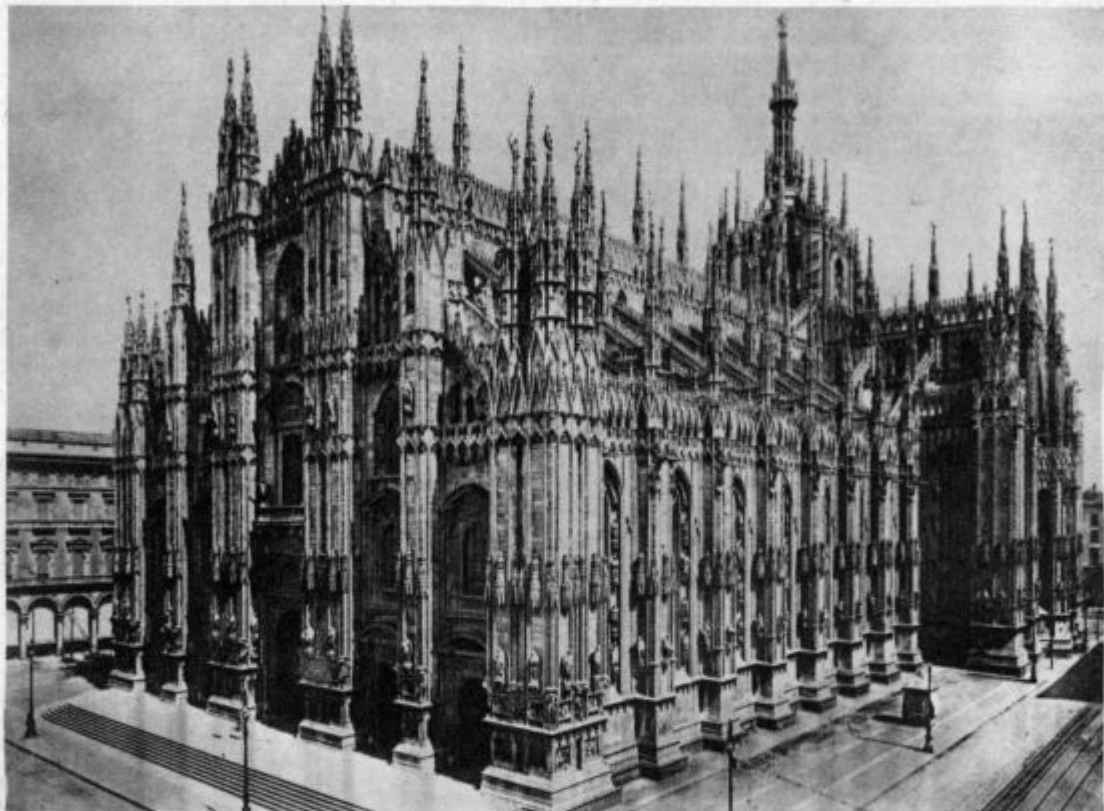
Da pa ne boste rekli, da samo Nemce hvalim, bom pa pohvalil tudi naše bližnje sosedo, Hrvate. V vsakem oziru Hrvatje pač ne zaslužijo hvale. V politiki nam delajo strašno zmedo in preglavice. Kar je pa hvalevrednega, to pa le radi priznajmo!

Zoper mojo voljo me je namreč zanesel veter zadnje čase med Hrvate. Ko sem bil vprav na tem, da se vrnem v Nemčijo, sem bil še vedno tako slabega zdravja, da me je zdravnik obrnil in me poslal za mesec dni na mesto na sever — na jug. Samo nekaj malega

naj od tu sporočim, ker spada ravno k mojemu predmetu!

Četrť ure odtod je Aleksandrovo, največja naselbina na otoku. Steje se za vas, pa je večje kakor katerokoli mesto na Kranjskem razen Ljubljane; ima namreč 3500 duš. In tu sem opazil podobne prikazni, kakor jih gledam na Nemškem. Stopim v soboto popoldne ob štirih v cerkev. Začuda veliko ljudi pri spovednicah. Na Nemškem namreč spovedujejo vsako soboto popoldne od treh dalje, in sicer najprej otroke: vsako soboto en oddelek, tako

zbrano v cerkvi, preden se začne božja služba. Tudi tukaj, moške in fantje stojijo pri cerkvi, če pridejo bolj zgodaj do nje. Pet minut, preden se božja služba prične, pozvoni in vsi gredo v cerkev ter čakajo na duhovnika, da stopi iz zakristije. V tem oziru je vzoren red, ki ga na Slovenskem žalibog ne poznamo. Še manj pa poznamo drugo prečudno navado: Moški niso na desni, ženske ne na levi strani, marveč vsi moški so spredaj pred oltarjem in imajo zasedene vse klopi na desni in levi razen par zadnjih; vse ženske so pa zadaj. Ne-

Stolnica v Milanu.

da v mescu pridejo vsi na vrsto, potem odrasle do poznega večera. Da pa v soboto tako veliko spovedujejo tukaj kakor na Nemškem, je vzrok ta, ker so ljudje tu in tam vsi blizu cerkve. Razlika med tu in tam pa je ta, da so tu večinoma same ženske, na Nemškem je pa tudi moških več. — Dve reči sta pa, v katerih so tudi tukajšnji moški vse hvale in posnemanja vredni. Prvič: Vse ljudstvo je lepo

verjetno — in vendar res! To bi morali enkrat videti naši možaki, ki se mašijo doli pod korom! — In še nekaj lepega je tukaj: Vpeljano imajo češčenje sv. R. Telesa tako, da nekateri vsak dan popoldne ali zvečer častijo Najsvetejše. Hrvatje to lepo imenujejo »klanjanje«.

No, ali ni tu in tam po svetu že marsikaj lepega, v čemer bi se Slovenci smeli učiti od drugih? ...

Mehika. Kulturni boj traja dalje. Ondotna vlada se skuša v inozemskem časopisju prati ter zvrča krivdo na katoličane. Katoličani pa že skrbijo, da se resnica izve. Ker so povečini vse cerkve zaprte, so nekatere družine prire-

dile v svojih hišah kapele. Vlada je pa razposlala polno ogleduhov okrog, ki so vsakega ovadili, kdor se je na ta način »pregrešil«. Posledica ovadbe — : ječa... Tako je v deželi, kjer vladajo »svobodomiselnici« in njih časopisje!

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

IV.

Preden s pripovedovanjem nadaljujem, je važno omeniti, da sem se pri prejšnjih in naslednjih poglavjih poslužil beležnic, kamor si že več let zapisujem poglobitve življenske dogodke in kar o njih razmišljam. Vrh tega me je podprl izvrstni spomin, ki mi ga je Bog milostno naklonil, da sem si mogel prestane duševne boje predočiti, ne da bi kaj važnega izpustil ali se pomotil. In na tak način sem lahko natančno označil kraje, kjer so se vršili posamezni deli drame, katere predmet sem bil sam.

Tudi so se v luči božje milosti razjasnili nekateri dogodki, ki so se mi zdeli temni tedaj, ko so nastali. Radi tega ponižno prosim dobrohotnega bralca, naj se zanese, da tisti, ki tukaj govori, ni samo iskren, ampak tudi sam s seboj na jasnem.

V jutru torej po tistih sanjah, v katerih me je spremil mojster Alighieri, kakor je bil tudi njega Virgilij, sem vstal, brž ko se je zda-

nilo in dospel v šumo, ki mi je bila najljubša, v »Rdeče jame«.

Vreme je bilo čudovito. Na mlado zelenje je demantno zlato rosilo z jako visokega in silno sinjega neba, kjer je žarelo solnce kakor slavno telo višjega angela. Sredi najlepše pomladi so že vse mladike bile v cvetju. Gozd se je odel z barvami upanja in veselja. O slavje novih svitov, bujnih sokov in nežnega listja, kako se mi zdi čudovito!

Pod drevjem je kraljevala omiljena svetloba, ki se je svetila v vseh zelenih barvah in v daljavi prehajala skoro v slezasto. Vejice je drhtelo v lahнем božajočem vetru ter obsenčevalo pesek na potu in travico, ki je bila z zimzelenom in jagodovim cvetjem kakor z zvezdami posuta. Rahli praprotni vršički so se priklanjali. Kosi so brezskrbno peli in divji golobje so ljubko grlili. Človek bi rekel, da sredi zvonkega peščevja šumljajo majhni slapi in pritrkavajo kristalni zvončki.

Počasi sem stopal po tisti stezi, ki jo je Charles Colinot tako lepo načrtoval. Više se

Prvi Don Boskov zavod v Turinu.

Levo cerkev sv. Frančiška Sal. Desno v II. nadstr., kjer so okna zastrta, Don Boskovo stanovanje.

preko največje gozdne širjave, in sicer ne v dolgočasni premi črti, ampak opisujoč mnogo drznih vijug in objemajoč vsako strmino, tako da noben pogled na to valovito lego ne uide občudujočim šetalčevim očem.

Divil sem se tej lepoti. Pozdravljal sem stare, s srebrnim mahom porasle in kakor očaki resnobne hraste. Bukve in gabra s sedmerimi ali osmerimi vrhovi so se mi zdeli kakor pri orglah piščali, po katerih vila izdihava svoj radostni spev. Ko se je colsko listje lahno zibalo v sapicah, sem menil, da mi gre mimo lic rdeča senca velikih angelskih peroti. S polnimi pljuči sem srkal zdravilni vonj sokov. Kako lepo! Kako lepo! sem vzklikal in sklenil roki. In ta vzdihljaj je bil že skoro molitev, ka-li? V resnici bi bil kdo rekel, da se sredi tolikega sijaja in tolike miline Sveti Duh razprostira v žarnih žarkih in blagoslavlja posvečeni gozd.

Ker sem bil še ginjen po sanjah prejšnje noči, je razumljivo, da sem ugodne vtiske, ki mi jih je v obilni meri nudila prijetna pomlad, užil prav do dna svojega bistva. Za dobre misli se mi je ponižna in pohlevna duša odprla; nikdar nisem bil bolje pripravljen na klice milosti.

Najprej sem skoro boječe pogledal vase. Bal sem se, da bom našel nekaj ostankov kužnih tečin, v katerih sem se bil pred večerom izgubil. Res me je skoro mikalo, da se satansko ponorčujem z radostjo, ki mi je navdajala srce. Toda ta hip je bila milost prisilna; skušnjava je izginila kakor prazen dim: ponižani satan je molčal.

Ko sem bil od te strani na varnem, sem si rekel: No, zdaj bomo končno obračunali z dvomi in s prepričanjem. Poglejmo člene v znanstvenem verovanju! Otresimo se najprej poganstva, budizma in panteizma. Razmatrajmo sebe popolnoma svobodno, brez izgovorov, brez ovinkov!

Ponovil sem torej panteizem, budizem in paганizem. In takoj sem zapazil, da so se te zablude le radi tega ukoreninile, ker so se mi čuti upijali ali pa pristudili pokvarjeni

Notranjščina župne cerkve v Predosljah ob stoletnici.

voditelji, ki vodijo današnjo družbo v propast. Na en mah se je raztrgala zavesa, ki so jo te prevare razprostrle pred očmi mojega duha, in njene krpe je odnesla sveža pomladanska sapa. — Žal, da se je pozneje znova stkala; to se je zgodilo vselej, kadar sem si zamašil ušesa, da ne bi čul božjega klica, ki me je priganjal. Vendar pa ta tkanina ni bila več tako močna kakor nekdanj.

Glede vede se mi ni bilo mnogo izpraševati. Ko sem skrbno ocenil materialistične teorije, sem poln radostnega strmenja zapazil, da ta stavba nič ne stoji. Le enkrat mi je bilo zamahniti s kopačo in vse se je zrušilo. Podrtija je bila popolna in — stalna. Lahko trdim, da se mi posihmal to težko zidovje pri nobeni priliki ni več zgradilo.

Kaj mi zdaj ostane? sem vzkliknil.

Bog mi je tako tiho odgovorilo v notranjosti.

Cerkev Marije Pomočnice v Turinu.

Spredaj Don Boskov spomenik.

Zadrhtel sem in omahnil. Toda notranji glas je tako milo povzel: Bog! In zdelo se mi je, da šuščeče listje okrog mene ponavlja: Bog! Gospod Bog!

Obstal sem in pogledal, kam bi pobegnil, tako sem se ustrašil tega imena. Potem sem pa sklenil: Bodi! Pojdem k Njemu! Toda kako začeti!...

Zgodi se časih, če po gozdu ne hodiš po zaznamenovanih potih, ampak blodiš preko krševin, da zaideš v sotesko, kjer se peščene pečine tako rekoč stikajo, da ne moreš naprej. Sprva ne zapaziš nikakega prehoda. Lahko bi se vrnil, a na to niti ne misliš, ker slutiš, da za temi pečinami zagledaš čudovite stvari. Približaš se in ko si prav tik stene, najdeš tesen, temen, s kopinjem porasel, a vendar poraben prehod. Tod se plaziš, zadevajoč in opotekajoč se; ujameš se za kopinje, ki ti do krvi opraska roke, opriemaš se kamenite stene, padaš in vstajaš — in končno

prilezeš na planoto, ki se koplje v svetlobi, odkoder se ne moreš načuditi veličastni pokrajini.

Toda podoba prav izvrstno poda ne samo ta dogodek v moji spreobrnitvi, ampak vse, kar se mi bo pripetilo do tistega dne, ko vzame Cerkev ubogega skesanega grešnika v naročje.

Dasi sem okolišil, kakor sem pravkar omenil, sem vendar dospel v nižino »Rdečih jam« do križišča »Zolna«, kjer se steza viliči: na levi se vzpenja na »Golnik«, na desni se pa pogreza v dobrovo »Orlje gnezdo«.

Krenil sem na desno in ko sem naredil nekaj korakov, sem stezo zapustil in stopil v grmovje. Pod hrastom sem našel mahovito skalo, kamor sem sedel in se vprašal, kaj naj postavim namesto svetišča praznih malikov, čigar zadnji drobci so se mi vse vprek kotrljali iz duše.

Bil sem popolnoma v ravnovesju; navdajal me je pokoj, kakršnega sem malokdaj občutil. In sem se tako jasnega čutil, da sem brez težave lahko sledil vsaki zvezi svojih misli. Tudi to je bila dobrota božje milosti. Zares so sijajni trenutki, kadar nas ona dvigne izven nas in nas napolni z žarki v neizrekljivi divoti. Toda kako sladke so, tudi tiste ure, katere izbere, da se pretaka v nas kakor mirna in veličastna reka, kjer se nam misli jasneje nego kdaj odražajo. Mir, ki ga uživam in nova bistrovidnost, ki si jo odkrijemo, nam pomoreta obdelati gradivo za tabernakelj, kamor bo stopil Gospod, kadar se mu bo zdel zadosti očiščen.

Tam, kjer sem sedel, me je grmovje obdajalo od vseh strani, tako da bi me iz steze ne mogel nihče opaziti. Videli bomo, zakaj omenjam to podrobnost.

S hrbtom sem se naslonil na hrastovo deblo in se ozrl proti žarnemu nebu, ki je solnčne svetinje sejalo po pesku. In sem si rekel: Eno je gotovo: odkar so ljudje, se vprašujejo, čemu so prišli na svet. Sto religij in sto filozofij je že poskušalo odgovoriti.

Toda vzemimo prevratne duhove, kakor so enciklopedisti. Kaj so storili drugega ko pogrđili Cerkvi zidovje v nadi, da ji izpodmaknejo temelj? Kaj so pravzaprav njih napadi? Premlevanje o vsemogočnem občutku, norčevanje s kako legendo ali prerokbo, katere zmisla bržčas niso razumeli. Družbo so vrgli na tla. So li zidali? Nikakor ne! Saj so s svojimi spletkami ustvarili sedanjo Francijo v razsulu, posredno pa sodobno razrvano Evropo, kjer se razkrajajo krščanski narodi in nagibljejo v popolni prevrat in barbarstvo, ki ga jim pripravlja socializem. (Dalje.)

V duhu in resnici ...

Ni je njive brez plevla, — ni kongregacije brez takih, ki pravzaprav ne spadajo zraven. So ljudje, ki bi radi veljali za dobre, hkrati pa hočejo živeti s svetom in nimajo volje, da bi se odrekli zabavi, ki se ne sklada z duhom Marijine družbe; ne potrudijo se za ono *odločnost*, ki je potrebna, da se odtrgajo od vsakovrstnih priložnosti in nevarnosti, ki vodijo v greh. Zaradi domačih, zaradi ugleda ali iz sebičnosti sprejmo svetinjo Marijino; pokažejo se pri kakšnih slovesnostih, prireditvah, izletih; parkrat se udeležijo tudi skupnega sv. obhajila — to je vse, kar jih druži s kongregacijo. Na drugi strani pa iščejo nevarno prijateljstvo, hodijo na sumljive in škodljive veselice ter se zapletajo v grešne zanke. Mislijo si pač, kar so večkrat slišali: »Marijin otrok ne bo pogubljen«. No, rešeni pa že hočejo biti, in sicer — kakor računajo — na najlažji način. Toda ta način češčenja Marijinega,

ki se omejuje samo na nekatere zunanosti, še ne zagotavlja in ne vroča potnega lista za nebesa.

Črešnjevo drevo včasih prav lepo cvete; poleti pa iščeš morda zastoj sadu. Strupene pomladne sapa so oparile cvetke, da so se osule. Tako je dostikrat tudi v kongregaciji. Izpočetka se kaže mnogo cvetja, dobre volje. Toda kdor hoče hkrati živeti po navadi svetnih, vehedravih, lahkomišljenih, površnih ljudi, ki nimajo nobene resnosti, marveč se izživljajo v zabavi in grehu —, takemu ne moremo prisoditi častnega naziva »Marijin otrok«. Odletel bo od Marijinega drevesa prej ali slej kakor ožgan cvet.

Sv. Janez je zapisal v svojem evangeliju (3, 1) znamenite besede: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je izkazal Oče, da se imenujemo in da smo otroci božji...« To čast nam je podelil nebeški Oče hkrati s posvečujočo milostjo.

Fantovska Marijina družba v Kostrivnici ob novi zastavi.

Ittenbach.

Cerkev sv. Roka v Düsseldorfu.

Podobno bi lahko rekli tudi o onih, ki so bili sprejeti v Marijino družbo: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je izkazala nebeška Mati, da se imenujemo in da smo otroci Marijini.«

O, ko bi mogel vsak voditelj Marijine družbe res tako zatrjevati: »Mi vsi se imenujemo in smo tudi Marijini otroci!«

Naj navedemo nekatere značilke, ki po njih spoznamo vrednost Marijinih otrok (družbenikov, družbenic).

Prva značilka — je svetinja. Ta znak Marijinega varstva in izvolitve je bil vsakemu kongreganistu pripet na slovesen način. Dober otrok nosi svetinjo s ponosom ne-le v cerkvi, marveč tudi v javnosti, kadar je treba in prilika za to. Za vsak dan pa ima malo svetinjo, ki jo nosi na vratu ter jo poljubi vsak dan, ko vstaja in ko lega k počitku, zraven pa vzdihne: »Spomni se, o Marija, da sem tvoj otrok!« — Ponošen je vojak na svetinjo hrabrosti; drugi se pa ponašajo še celo z znaki, ki pomenijo pripadnost k slabim, nevarnim, protiverskim društvom — in koliko je danes takih nesrečnikov in nesrečnic! —; družbenik(ica) pa ne bi bil ponosen, da se imenuje in da je Marijin otrok!

Druga značilka: shod. Pravi Marijin otrok hodi rad in z veseljem v šolo k svoji nebeški Materi, k shodom, posluša z veseljem, izpolni z veseljem, kar se mu naroči. Kdor izostaja, izpričuje, da

ne ljubi svoje Matere in Gospe; kaže, da mu je druga družba dražja in ljubša. Družbenik, ki zanemarja skupne shode, trga vez, ki ga priklepa na Marijo, in ta vez se bo kmalu docela pretrgala. Kdor ne hodi redno k shodom, je podoben vrtnarju, ki zanemarja vrt ter nekaj gredic obdela, druge pa pusti, da se plevel bahato razpreda na njih in pokonča še druge gre-

dice. Skratka: prisotnost pri skupnih shodih je prvi pogoj za vsakega, ki hoče biti Marijin otrok.

Tretje znamenje: dar. Pravi Marijin otrok skuša ljubezen do Marije pokazati tudi v dejanju: cvet za Marijin oltar, milodar v društveno škrabljico, naročnina za društveno glasilo, pomoč bolnemu tovarišu i. dr. Mariji na čast daje pa tudi duhovne darove: posvaritev bližnjega, razširjanje dobrih časopisov, molitev za mlačne družbenice. Vsak dar, ki ga žrtvuje, vsako opravilo, ki je izvrši, je namenjeno v počestčenje nebeške Matere. Od nje pričakuje pohvale in plačila, ne od ljudi, saj nosi v srcu, kakor blažena Bernardka, zagotovilo: »Osrečila te bom na onem svetu«.

Četrto znamenje: pesem. Pregovor veli: »Česar je polno srce, rado iz ust gre.« — Srce pravega Marijinega otroka je in mora biti polno ljubezni do brezmadežne Device. Naj se ta ljubezen javlja tudi v veselju do popevanja Mariji v čast. Pravi Marijin otrok rad poje Marijine pesmi — ne le v cerkvi, pri shodih, marveč tudi drugod, tudi tam, kjer z njimi izpodrine ničvredno, posvetno ali celo grešno in umazano petje.

Peto znamenje: odsek. Ne moremo si misliti, da bi dobra Marijina družba bila brez odsekov; ni je vnete družbenice, ni ga zglednega člana, da bi ne sodeloval pri enem ali pri več odsekih. Kongregacija je kakor urejena občina, ki v nji tvorijo občinski možje razne odseke, da se tako delo razdeli in da gre točno in urno izpod rok. Kongregacija z delovnimi odseki je sreča za vsako župnijo, je blagor za vse občane. Odseki prekvase vse versko-cerkveno življenje, da bujno procvita. Ne smemo pa na zadnje mesto postaviti časnikarskega odseka. Za današnje dni je ta odsek ne le prepotraben, marveč tudi izredne važnosti. Člani tega odseka izvršujejo res časti vredno in prekoristno delo ljubezni do Boga in do bližnjega.

Šesto in najbolj značilno znamenje: Sv. obhajilo. Geslo Marijinih družb se glasi: Po Mariji k Jezusu! V kongregaciji vodi božja Mati svoje otroke k Jezusu. Kdor ljubi božjega Sina

Marijinega, izkazuje največje veselje Materi sami. To je čisto jasno. In kdo izpričuje največjo ljubezen do božjega Zveličarja, če ne ta, ki ga prejme s čistim in gorečim srcem v sveti Evharistiji! Pa tudi brez ozira na to: Ali more Marijin otrok v nevarnostih sedanjega časa, v viharjih skušnjav živeti brez pogostnega sv. obhajila tako, da bo v resnici dober član Marijine družbe?! Dobrega Marijinega otroka žene neko nenasitno hrepenenje k vrelcu vse kreposti in milosti, k tabernaklju, in ne čaka ukaza in povelja. Dunajski trgovec J. Leb († 1920), ki je bil več ko 50 let član trgovske Marijine družbe, je dobil l. 1878. od spovednika dovoljenje, da je smel prejeti sv. obhajilo trikrat na teden. Kako je sprejel to veselo novico, priča njegov dnevnik, ki je vanj zapisal takole: »Moje srce poskakuje veselja, da smem ljubega Jezusa večkrat prejeti. Seveda moram samo zaklicati: Gospod, nisem vreden!« — Ko je prišel dekret papeža Pija X. o pogostnem sv. obhajilu, mu je spovednik svetoval, naj poskusi z vsakdanjim sv. obhajilom. Leb je zapisal v svoj dnevnik: »Zavzemam se pred to milostjo... Tolažim se radi te nezaslužene dobrote s tem, da sveto obhajilo vselej dušam v vicah darujem. Te naj imajo dobicek, kajti čutim se nevrednega tolike milosti.« Tako dela in govori dober Marijin otrok.

Poudarjamo še enkrat: Eno sredstvo imamo, ki bolj kot vse drugo ohranja in krepi versko življenje kongreganistov: to je sveto obhajilo.

Predvsem pa ne pozabite, dragi kongreganisti: S svetim obhajilom napravljate nebeški Materi največje veselje. Saj ničesar tako ne želi, kakor da bi bil njen božji Sin povsod in od vseh ljubljen in poveljčevan, in pa da bi se povsod kar najlepše udeleževala želja Jezusova, izražena v besedah: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.« (Jan. 6, 55.) To se pa zgodi z večkratnim prejetjem sv. obhajila.

Vprašaj se ob sklepu tega premišljevanja: Ali velja tudi o tebi, ki se prištevaš med družbenike (družbenice), kar smo zgoraj zapisali: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je izkazala nebeška Mati, da se imenujemo in da smo otroci Marijini!«

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

Tirolski svetnik. Dne 10. oktobra je bilo prištetih med blažene osem frančiškanov-mučencev iz Damaska, med njimi tudi Tirolec o. Engelbert Kolland iz Zillerske doline. Pri slovesnosti je bilo navzočih 50 domačinov-rojakov, ki jih je vodil pomožni škof dr. Keil iz Inomosta.

Iz Lurda. 8. julija je potrdila zdravstvena komisija, »da ozdravljenje Mr. James Traynor-ja iz Liverpoola, ki je prišel z liverpoolskim romarskim vlakom kot nezmožen invalid v Lurd, presega človeško znanje in spoznanje.«

Traynor je 43 let star. V bitki pri Antwerpen-u je bil ranjen na glavi, pri Gallipoli-ju so ga l. 1915. zadele tri kroglice, ki so mu desno ramo docela zdelale in pokvarile. Pet let je ležal v bolnišnici, ne da bi mogel hoditi ali rabiti desno roko. 16 krat je prestal razne operacije. Ko je izrazil željo, da bi se peljal v Lurd, ga je zdravnik gladko zavrnil in mu je dal dovoljenje še le na prigovarjanje duhovnika † Mr. Kinley-a. Med potjo in v Lurdu je čutil bolnik hude napade. Dan pred vrnitvijo je pa hipno ozdravel. Nadškof Keating je zapisal o tem čudežu to-le: »Krona milosti je hipno in čudežno ozdravljenje James Traynor-ja, ki je po vseh znakih enako svetopisemskim čudežem... Mi vsi smo priče, da se je čudež zgodil in da je Bogu dopadlo s čudežnim znamenjem potrditi, da plačuje ljubezen, ki jo izkazujemo nebeški Materi.« — («Universe», 16. jul. 1926.)

Kitajski škofje — domačini. Dne 24. okt. je papež Pij XI. sam posvetil šestero duhovnikov, kitajskih domačinov za škofe. Novi škofje so ti-le: P. Odorik Tschen, P. Ludovik Tschen (oba frančiškana), jezuit P. Simon Tsu, lazarist P. Melhijor Souen, P. Jožef Hu in duhovnik Filip Tschao. Vsi so se skupno pripeljali s Kitajskega v Neapelj dne 16. okt. v spremstvu papeževega delegata Msgr. Constantini-ja. P. Odorik bi bil kmalu zamudil. Na potovanju v Šangaj so ga namreč zajeli roparski vojaki ter mu pobrali ne le potnino, marveč tudi škofovsko obleko. Kristjani v

Šangaju so ga zopet opremili z vsem potrebnim za pot. Za vožnjo iz Neapolja v Rim jim je železniško ravnateljstvo preskrbelo poseben voz 1. razreda. Na rimskem kolodvoru so bili zopet srčno pozdravljeni in sprejeti. 18. okt. jih je sprejel sveti oče v posebni avdijenci. Papež se je z njimi v latinščini ljubeznivo razgovarjal. Pri tej priliki so mu novi škofje izročili darove kitajskih katoličanov, med njimi dragoceno vazo iz bronu, ki je baje stara 4000 let.

Verski barometer. Vernost in bogoljubnost kakega naroda se sodi tudi po lepoti številnih svetišč. V tem oziru vedno še napreduje monakvska nadškofija, kjer je bilo to leto posvečenih 18 novih cerkva. Kardinal Faulhaber je imel veliko opravka že samo s posvečevanjem teh novih hiš božjih. Zelo slovesno se je izvršilo posvečevanje nove župnijske cerkve sv. Gabriela v Monakovem dne 31. oktobra.

Novi kardinali. V decembrskem konzistoriju bodo imenovani trije novi kardinali, in sicer mehlinski nadškof van Roy, dvorni mojster apostolskih poslopij Msgr. de Samner in apostolski nuncij v Lizaboni Nicotra.

Znanost in vera si ne nasprotujeta. Pred kratkim je prestopil v katoliško Cerkev vseučiliški profesor zvezdoznanstva v Bukareštu (Romunsko) — Nikola Kukulesen. L. 1923. se je še udeležil pravoslavne kongresa v Carigradu kot izvedenec za izenačenje koledarja.

† **Kardinal Touchet.** Dne 23. sept. je umrl orleanski škof kardinal Stanislav Touchet. Rojen je bil kot sin preprostih staršev 13. nov. 1848. Za kardinala je bil imenovan l. 1922. Bil je sloveč pridigar. Zavzel se je, da je bila Devica Orleanska prišteta med svetnice.

Princ Jurij Bavarski, sin princa Leopolda in nadvojvodinje Gizele, ki je postal po vojski mašnik in je dalj časa študiral v Rimu, je od papeža imenovan za kanonika cerkve svetega Petra.

Bela postava na kupoli sv. Petra. Papež Pij XI. bi si bil rad ogledal povečano bogoslovno semenišče za cerkvijo sv. Petra v Rimu. Ker pa to ni možno, razen če bi zapustil vatičansko poslopje, si je ogledal novo zidavo z daljnogledom raz kupolo sv. Petra, kar se je po mestu takoj opazilo.

V božjepotni cerkvi Loreto je bil zopet ogenj. Izbruhnil je prav takrat, ko je bil prišel general Nobile s svojim moštvo, da se v kapeli zahvali Materi božji, zaščitnici letalcev, za srečno uspeli polet na severni tečaj. Ogenj je izbruhnil v kupoli. General in moštvo njegovo skupno z ognjegasci iz Ankone so preprečili večjo nesrečo.

Po domovini

Naša semenišča. V ljubljanskem semenišču je letos 60 gg. bogoslovcev, ki so po posameznih letnikih takole razdeljeni: 11 v V., 14 v IV., 12 v III., 14 v II. in 9 v I., 4 gg. so iz drugih škofij. V mariborskem skupno 29, in sicer: 4 v IV., 7 v III., 7 v II. in 11 v I. Molimo za duhovniške poklice.

Smrtna kosa. V Vojniku je umrl 27. okt. g. Miroslav Kukovič, bivši župnik na Dobrni. Vedra narava, gostoljubna postrežljivost in prijaznost, veselo razpoloženje — vse te lastnosti so mu naklonile splošno priljubljenost povsod. R. i. p.!

Kronika. Ljubljanska škofija: Za kateheta na I. drž. humanistični gimnaziji v Ljubljani je nastavljen dr. Ivan Vrečar, doslej prefekt v zavodu sv. Stanislava; na II. realni gimnaziji pa je nastopil službo kateheta dr. J. Žagar, poprej kaplan v Zagorju.

Lavantinska škofija: V Rušah pri Mariboru je nastavljen novomašnik Gregor Safošnik; iz Hoč na Muto je prišel kaplan Ign. Nadrah; Anton Šporl, poprej kaplan na Muti, je nastavljen v Vuzenici; Janez Breznik je prestavljen iz Ruš k Sv. Vrbanu pri Ptuj; za kaplana v Hoče pride J. Žolnir iz Zg. Polskave; župnijo Zg. Polskavo je dobil Fr. Gartner s Planine.

Da bi le kaj izdalo. Na Bledu je bil koncem oktobra ženski kongres. Veseli smo bili, ko smo čitali, kako moško so zastavile številno zbrane zastopnice ženskega razumništva besedo v prid npravstvenega in zdravega napredka osobito med žensko mladino. Sprejete so bile dobro premišljene resolucije (sklepi) zoper obisk pohujšljivih predstav v kinih, zoper šopirnost v obleki, zoper kvarne in grde moderne plesne, zoper umazanost v tisku, zoper zavajanje ženstva v npravno propast itd. Moškim besedam naj sledi vztrajno delo in vsestransko udejstvovanje. Če bodo vse številne častite zborovalke imele vselej in povsod in ne le v domačem krogu — pogum, da bodo prezirale, zavračale in odklanjale ono brezvestno liberalno časopisje, ki je danes v prvi vrsti sokrivo, da se razliva tudi po naši domovini nenpravstvena povodenj,

da se zastruplja mladina z nečednimi slovstvenimi proizvodi ter seznanja z najkvarnejšimi mikci in tajnami — bomo rekli, da je bil blejski kongres ženstva bogato blagoslovljen!

Noviciat usmiljenih sester (jugosl. province) je odslej v graščini Dvor (Radeče pri Zid. mostu). Dvor je bil last viteza Gutmannsthala. Osrednje vodstvo usmiljenk je lani kupilo to zanje primerno poslopje, ki je zdaj popravljen in preurejeno, da bo služilo novemu, lepemu namenu.

Goriška nadškofija. Župnik Fr. Hliš iz Bukovega je premeščen na Št. Viško goro. Iz Pevma je odšel Josip Budin v dušno pastirstvo med Primorje v okolici Banjaluke.

Škofovskih posvetovanj (sredi oktobra) so se udeležili ti-le člani jugoslov. katol. episkopata: Ivan Šarič, nadškof vrhbosenski; o. Rafael Rodić, nadškof belgrajski; dr. Anton Bonaventura Jeglič, knez in škof ljubljanski; dr. Andrej Karlin, knez in škof lavantinski; fra Alojzij Mišić, škof mostarski; dr. Josip Marušić, škof senjski; dr. Dionizij Njarady, škof križevski; dr. Anton Akšamović, škof djakovski; dr. Jeronim Mileta, škof šibeniški; dr. Kvirin Bonifačić, škof splitski; dr. Jožef Srebrnič, škof krški; Vlaho Barbič, pom. škof dubr.; Miho Pušić, škof hvarski; Lajčo Budanović, ap. adm. baški iz Subotice; dr. Niko Dobrečić, škof barski; fra J. Garić, škof banjaluški; dr. Ivan Gnidovec, škof skopljanski; Ferdo Rožič, apostolski vojni vikar; kanonik Anton Milošević, kot zastopnik škofa kotorskega g. Učelini-ja, ki radi starosti ni došel.

Posvetovanja je vodil zagrebški nadškof dr. Ante Bauer. Važnejše zadeve, ki so se obravnavale: Zaščita verskega pouka v osnovnih in srednjih šolah. — Agrarna reforma. — Proračun za upravo katol. Cerkve. — Nečedna moda in nenravni plesi. — Enoten katekizem za vse osnovne šole po katol. škofijah Jugoslavije. — Katoliška akcija na praznik Kristusa Kralja. — Sestavljen je bil tudi krepko utemeljen ugovor proti nameri nekih ljudi iz Subotice, ki so poslali ministru za vere prošnjo, naj bi se dalo dovoljenje za zidanje krematorija v svrhu sežiganja mrličev.

† **Viljem Gašperin.** V Ljubljani je umrl upokojeni župnik Viljem Gašperin, biseromašnik. Rojen je bil v Tržiču l. 1840. Skromnega gospoda je poznala skoraj vsa Ljubljana. Maševal je — dokler je mogel — v franciškanski cerkvi vsak dan okrog 11. ure. Preprosto kosilce je imel okrog pete ure popoldne. Lansko leto, ko je docela opešal, so ga sprejeli v Leonišče, kjer je bil dobro shranjen in preskrbljen bolj za božji »lon«. R. i. p.!

Povečana župnijska cerkev v Belgradu. Katoličani v Belgradu so doživeli vesele dni. 24. okt. so bili posvečeni trije zvonovi, vlti v Ljubljani, za prenovljeno in posvečeno svetišče. Cerkev ima tri ladje in je zidana v romansko-gotskem slogu. Ker je postavljena v slavo Kristusu Kralju, zato se je posvečenje izvršilo 30. okt., ko smo prvič praznovali dan kraljevanja Kristusovega. Srednji oltar ima podobo Srca Jezusovega; na levi strani je Marijin, na desni pa oltar sv. Antona P. Novo svetišče je prostorno, poslikano in električno razsvetljeno.

Tolažba ob nesreči. Marija Štante iz Prežinske vasi pri Štorah se je 30. okt. t. l. do smrti ponesrečila v mlinu svojega moža, ker se je po neprevidnosti približala z obleko železnemu kolesju. Zgodilo se je to jutraj ob osmih, malo poprej je pa bila še pri sv. obhajilu v kapucinski cerkvi v Celju, nevedoč, da je prejela sveto popotnico za večnost. O njej je pisal »Slovenec«: »Marija Štante je bila vzorna žena in blaga mati. Od prvega sv. obhajila dalje je prejemala sv. obhajilo dnevno.«

Šmartno pri Slovenjgradcu. Pogled v življenje dekl. Mar. družbe nam nudi zadovoljive uspehe. Okrepčane vsak mesec s kruhom monih — neustrašeno delamo za vzvišene družbene ideje. Mesečni shodi in sestanki so naše veliko veselje in gonilna moč za razmah družbe. Pri shodih imamo skupno petje. Pri sestankih pojemo, gojimo družabnost, se izobražujemo z mnogoštevilnimi nastopi; pa tudi zdravega humorja ne manjka. Priredila je družba zgodovinsko petdejanko »Devica Orleanska« in trodejanko »Marijin otrok«.

Za krščansko časopisje in Mohorjeve knjige je družba izvršila agitacijo od hiše do hiše in je razen teh, ki so se sami naročili, pridobila nad 200 naročnikov. Da ima v naši nadžupniji krščansko časopisje vhod v večino hiš, je zasluga Mar. družbe. Misijonskih koledarjev je razpečala nad 125. Naročila je diplome za članice, ki so kras in ponos domačih hiš, saj značijo, da bivajo v njih poštna dekleta. Pred župnijsko cerkvijo je družba napravila cvetlični vrt, ki ga bo z leti izpopolnjevala. — Dne 25. marca je bil sprejem 25 novink v družbo. Hkrati je takrat proslavila »Materinski dan« s petjem, govorom in deklamacijami. Matere so bile ganjene do solz. — V dobi enega leta se je poročilo sedem članic. S ponosom zremo nanje; saj upamo, da bodo vzorne gospodinje in vrle vzgojiteljice. Ena članica je umrla; bila je

zvest Mar. otrok. Dve sta odšli v samostan. Nekaj suhih vej pa smo odstranili. Družba šteje 140 članic.

Sv. Lenart nad Laškim. Tukaj se je ustanovila deklška Marijina družba. Slovesen sprejem prvih družbenk smo imeli 7. novembra 1926, ko je bilo praznovanje farnega patrona sv. Lenarta. Obrede je izvršil č. g. kapucinski pater Leopold iz Celja ob asistenci treh duhovnikov. V izbranih in ganljivih besedah je družbenkam razlagal koristi Marijine družbe ter jih spodbujal za ljubezen do Marije. 55 tukajšnjih deklet je stopilo dosedaj pogumno pod Marijino zastavo. Naj bi tudi druge, ki se še pomišljajo, kmalu spoznale, kako potrebujejo mogočnega varstva Marijinega, in iskale pri njej varnega zavetja pred zapeljivim svetom! Z ljubim Sinom vsaki čas, Marija blagoslovi nas!

Raznoterosti.

García Moreno, najslavnejši predsednik ekvadorski, ki je umrl 6. avg. 1875 vsled framaonske zarote pod mečem zavrtnega napadalca, je bil velik častilec Najsvetejšega. Ni pa bil vsekdar vzoren katoličan, dasi se je vedno zavedal katoliškega imena. Zanimivo je slišati, kako se je izpreobrnil. Nekoč je s svojim izbornim govorniškim darom in s krepkimi dokazili tako ugnal nekega bogotajca, da si ta ni znal kar nič več pomagati. Rekel je samo še: »To je sicer vse lepo; vendar so pa tudi vam verske dolžnosti pretežke, zato jih nič bolje ne izpolnujete kot mi. Kdaj ste pa bili zadnjikrat pri spovedi?«

García Moreno je bil občutno zadet. Kar sapo mu je zaprlo; vendar si pa zna pomagati. »Jutri« — tako ga zavrne — »vaš dokaz ne bo več veljal.«

Še isti večer se je spovedal v St. Sulpice in od tega dne je živel kot vzoren katoličan. Kljub ogromnemu zaposlenju je vsak dan opravil premišljevalno molitev, rožni venec in bil pri sv. maši... Slutil je, da ga bodo zarotniki umorili. Še na dan napada je jutraj bil pri sv. obhajilu. Izdihnil je z besedami: »Bog ne umrje!«

Vedno praznične volje! Kar je solnce za cvetko, to je veselje za srce. Toda pravo veselje umira; kajti naš čas je sila boleden in žalosten. Kljub mnogim zabavam in veseljačenju naših dni, bolje, prav radi tega je pravega veselja vedno manj. Po zabavah hlepi, kdor ne pozna pravega veselja. Kaj storiti? Treba se je vrniti k studentem pravega veselja. Frančišek Asiški nam je tudi v tem oziru pravi voditelj.

Zakaj je ta svetnik tudi modernemu svetu tako prikupljiv? Radi tega, ker je bil vsekdar, v vseh okoliščinah življenja, tudi v težavah poln veselja; njegova vedrost, dobra volja in veselo razpoloženje se ni dalo uničiti. Veselje ni predprava bogatih ali odličnih; veselje tudi ni sovražno pobožnosti, kakor bi sodil kakšen nerazsoden čmerikavec; saj pravi sv. pismo: »Bratje, veselite se vedno v Gospodu, in zopet vam pravim, veselite se!« (Fil. 4, 4.)

Sv. Frančišek je bil poln vedrega veselja tudi potem, ko si je izbral revščino za nvesto; prejšnje naravno veselje se je pretvorilo v nadnaravno. Temelj njegovemu veselju je bila ljubezen do Boga, ljubezen do bližnjega. »Če hočeš biti vesel v Gospodu, napravi kadar moreš, tudi drugim veselje.« To je bilo pravilo, ki je vzdrževalo in večalo veselo razpoloženje njegovo. Nase je takorekoč pozabljaj, samo da bi mogel druge razvedriti. Frančišek je znal celo težke ure ožariti z veseljem. Te umetnosti se je naučil pod križem. Poleg križa je klečal dostikrat po cele ure, pa ne s černo obupnostjo, marveč poln iskrene, radostne ljubezni.

Zalost človeka razjeda, mu uničuje veselje za delo, mu greni življenje. Učimo se od Frančiška Asiškega, da bomo mogli tudi v kalnih dneh ohraniti vedrost in veselo razpoloženje. Ne glejmo samo na temne oblake, marveč tudi na solnce, ki ga oblaki zastirajo. Če imaš malo solnčnih dni v življenju, išči jih po zgledu Frančiškovem.

Račun. (Za razvedrilo.) Pa naj bo enkrat še nekaj za dobro voljo. Jakob Tasbour je bil slikar početkom prejšnjega stoletja. Popravil je slikarije v neki redovni cerkvi. Napravil je končno račun za 78 goldinarjev. Opatu se je zdel račun malo obilen, zato slikarju naroči, naj mu napravi podrobnejši račun, za vsako stvar posebej. Glasil se je takole: 1. Deset zapovedi božjih popravil, dve novi spisal in z lakom prevlekel. 2. Petelinu sv. Petra napravil nov rep. 3. Zmaju sv. Mihaela šest zob vstavil. 4. Nebo prenovil, dve zvezdi dostavil, solnce pozlatil, luno očistil. 5. Balaamovega osla pobarval, eno uho dostavil, drugo osnažil. 6. Obrvi in lase Goliatove počrnil. 7. Angelu Rafaelu eno perutnico naslikal, Tobiju pa naredil nove dokolenke. 8. Izgubljenega sina očistil, njegove solze osvežil, prašičke opral in hišo pobelil. In še več takega.

Zdaj je opat spoznal, da je zahteva slikarjeva upravičena. Izplačal mu je zahtevano vsoto.

Neverjetno se nam zdí, da se more danes kaj takega goditi, kar čujemo iz Mehike. Država je vse zaplenila: cerkvena poslopja, šole, svetišča... In vendar je v deželi 14 milijonov katoličanov... Odgovor: Katoliški Mehikanci

niso skrbeli, da bi se organizirali v katoliških strankah; nasprotniki Cerkve in vere so se pa tajno in trajno združevali. Z vso požrtvovalnostjo so širili svoje časopise; katoličani so pa preveč zaupali v svojo moč in so se malo brigali za dobro časopisje, ki ga je bilo tudi bolj malo. Nasprotno časopisje je znalo nava-jati vodo na svoj mlin ter včasih zasukalo besedo celo na »pobožno«, kakor znajo tudi nekateri znani proticerkveni listi na Slovenskem, da bi premotili neizkušene bravce, češ, glejte saj ni res tako, kakor nekateri govore in pišejo o nas; saj smo dostojni in verni... Ko so se čutili proticerkveni sloji v Mehiki dovolj močne, so pa udarili na plan in pridobili pri volitvah vlado v roke. Zdaj pa gospodarijo in hočejo prav po framasonsko razdevati versko življenje in Cerkev naravnost uničiti. Tega sicer ne bodo dosegli, a žalostno je že to, kar so doslej škodovali sveti Cerkvi.

Na Barbano. Romanje slovenske skupine goriških tretjerednikov dne 29. avg. 1925.¹

Na obzorju se dani. Noč se pričinja umikati belemu dnevu. Nebo je čisto jasno. Ožeta se lep dan. Ura v zvoniku bije štiri zjutraj. Romarji začenjajo prihajati od vseh strani na trg sv. Ignacija. V cerkvi sv. Ignacija prejmejo sv. obhajilo šibkejši romarji, ki ne morejo dolgo na zajtrk čakati, pa teh je med nami le malo. Tu sem naj bi prišli pogledat tisti, ki pravijo, da so v tretjem redu le stare ženice. Med nami je večina mladenk iz Marijine družbe, pa so tudi taki, ki so obiskovali višjo šolo. Imeli smo vsi — moški in ženske — družbene znake. Vodil nas je g. Beščič in p. Klančnik, misijonar na Mirenskem gradu. Vozili smo se do morja na petih »samodržih« po 43 kilometrov dolgi ravnini. Polje je lepo kazalo. Videli smo največ koruze, grozdja, pa tudi — tobaka. V pristanišču nas je že čakal parnik. Na krovu je bil oster zrak, skoraj mraz; zato smo šli nekateri v spodnji prostor. Ob osmih smo izstopili na otoku Barbana. Razvrstili smo se v procesijo in šli pevaje litanije M. b. v cerkev. Po zadnji sv. maši in po govoru smo imeli še procesijo za sv. leto. V cerkvi je bilo najprej sv. obhajilo. Pri obeh sv. mašah smo peli slovenske pesmi, drugače je tukaj zdaj vse italijansko. Med patri frančiškani je samo eden, ki je bil poprej v Istri in razume slovensko. — Po kosilu smo si ogledali otok. Marija si je izbrala res lep kraj za bivališče sredi morja. Pravico ima, je nekdo pristavil, saj se imenuje Morska zvezda, saj je Kraljica nebes in zemlje. — Cerkvica na Barbani je zdaj nova; večja in lepša kot pred

¹ Barbano je majhen otok sredi oglejskih lagun (plitvin) blizu slavnega kopališča »Gradež«. Objavljamo ta potopis, da ustrezemo slovenskim goriškim naročnikom »Bogoljuba«. — Uredn.

vojno. Zraven imajo italijanski frančiškani nov, prostoren samostan. Popoldne smo se na treh parnikih odpeljali v bližnji Gračevo. Tu je širom znano kopališče. V poletni sezoni, ki traja od začetka maja do konca avgusta in še dalj, je tukaj vse polno letoviščarjev včasih skupno do pet tisoč. Največ prihajajo Nemci in Čehi, deloma pa tudi Ogri. Pred vojsko je bilo zlasti veliko Dunajčanov in tudi Ljubljancev. Privlačna je zlasti prijetna kopel v plitvem morju, ki je prepojena z jodom. Ob kopališču je pa nepregledna ravan same zdravilne morske sipine. Za bogate letoviščarje je tukaj vse polno lepih vil in razkošnih hotelov. Ko mine sezona in odidejo tujci in lastniki hotelov, ostane Gračevo s 5000 do 6000 prebivalci, ki so večinoma ribiči, obrtniki in trgovci. Na njih mizah so, če je dober lov, vsak dan pečene sardelce; in če je zraven še polenta, je ribič-Furlan docela zadovoljen. — V Gračevu smo si ogledali baziliko, ki je še od takrat, ko so bili v Ogleju slavni patrijarhi. — Zdaj jo prenavljajo na državne stroške. — Poleg velike bazilike stoji še stara, manjša, ki je pa zdaj zaprta, a jo bodo najbrže prenovili radi častitljive starosti in zgodovinske vrednosti. — Iz Gračeva smo se odpeljali v starodavni Oglej. Tu nas je zanimala predvsem krasna zgodovinska bazilika s prelepim mozaiškim tlakom, ki ga skrbno čuvajo. Šli smo tudi v spodnje prostore, kjer zdaj počivajo ostanki sv. Mohorja in Fortunata v skupni rakvi. Kopališča in muzeja nismo utegnili ogledati, ker se je bližala noč. Zasedli smo spet svoje prostore in se odpeljali med neprestanim petjem proti Gorici. M. L.

DOBRE KNJIGE.

Božji dnevi. Šestintrideset govorov za življenje s Cerkvijo. Dr. Mihael Opeka, stolni kanonik v Ljubljani. Založila prodajalna »Katoliškega društva« v Ljubljani (preje H. Ničman). Cena 42 Din. Str. 325.

Že večkrat se je reklo, da bi Slovenci nujno potrebovali knjigo, ki bi poljudno pojasnjevala cerkveno leto t. j. vse svete čase in praznike enega leta. Označena knjiga ni sicer spisana kot liturgika, vendar bo pa docela namestovala poučno knjigo o svetih časih — cerkvenega leta. Važnost njena je očitna: Praznike in njih vsebino, kakor tudi raznovrstne cerkvene obrede, ki izražajo globoke verske misli, je treba umevati, ako hočemo, da bodo vzbujali v vernikih pobožno razpoloženje in verska čustva. — Obredi, cerkvena »liturgija« pridiguje, če jo umevamo, močnejše, glasnejše, ljubezniveje nego vsi pridigarji; uči moliti pobožnejše, pristrčnejše nego vse molitvene knjige. Prazniki, sveti časi so nam pa dani, da delamo v njih za svoj večni cilj, da se odrešenja Jezusovega ne samo spominjamo, marveč da si sad tega odrešenja — milost božjo — v prid obračamo.

Ta knjiga hoče pomagati, da se more vse to doseči. Koristila bo — kot ena najpotrebnejših knjig — vsem, ki hočejo s Cerkvijo živeti. Marljivi

vemu pisatelju in založništvu smo prav hvaležni za to potrebno književno delo.

Sv. Stanislav Kostka. Življenjepis. Za dvestoletnico kanonizacije (31. decembra 1926) spisal Mart. Štular, vzgojni vodja v zavodu sv. Stanislava. Str. 176. S šestimi slikami.

Stanislav, ki je umrl v cvetu let, v osemnajstem letu svojega življenja, je mladinski vzornik zlasti v pobožnosti do Marije in do svete Evharistije. Pravi otrok Marijin! Imel je že takrat čudovito privlačnost do src sodobnikov, zlasti dijakov, in jo ima v nezmanjšani meri še danes. Videli smo morda že kje sliko, kako Stanislava angel obhaja, ali kako mu — v bolezni — Marija nudi Dete-božje v naročje; toda razlage v našem jeziku še nismo čitali. Zdaj imamo v tej knjigi temeljit življenjepis, ki je sestavljen po najboljših virih. S to lepo knjigo tudi mi Slovenci res vredno in dostojno proslavljamo dvestoletnico kanonizacije tega slovenskega svetnika!

Naj bi jo vsi vzgojitelji oskrbeli svojim učenecem, starši svojim otrokom kot Miklavžev, božičen ali novoleten dar.

Spada pa tudi v knjižnice orlovskih odsekov, prosvetnih društev in Marijinih družb.

Knjiga se dobi pri Upravi »Glasnika« v Ljubljani. Cena 21-50 Din.

P. Scharsch - Dr. Jere, Spoved malih grehov. (Pogostna spoved.) V Ljubljani 1926. Založila prodajalna K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. Že zadnjič smo jo priporočili, pa zasluži vso našo pozornost. Ne poznamo kmalu knjige, ki bi mogla princisti več poglobitve v naše notranje življenje kot ta, ki govori o pogostni spovedi. Samo treba jo je brati počasi, s preudarkom in pogostne spovedi izboljšati po navodilih, ki nam jih daje. Uspehi se bodo prav gotovo pokazali. Pogostno in tudi vsakdanje sv. obhajilo je v naših krajih že precej razširjeno; in v zvezi s tem so tudi naše spovedi vse bolj pogostne kot so bile včasih. Pa le počasi, počasi napredujemo. So različni vzroki, eden med njimi je tudi ta, ker ne obračamo dosti pažnje na sv. spoved. Posebno premalo pazimo na kesanje in trdni sklep. Vsem, ki jim je na tem, da bi bili kar najbolj Kristusovi, toplo priporočamo v lepem jeziku pisano knjižico.

Molière, Scapinove zvijače (Les Fourberies de Scapin, 1671). Komedija v treh dejanjih. Prevel Nko Kuret. Ljudski oder. VIII. zvezek. Ljubljana 1926. Založila Jugoslovanska tiskarna.

DAROVI.

Za gobavce: Neimen. z Dobrove 250 Din.

Za odkup zamorčeka: Družina Repe z Bleda 100 Din.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovana iz Semiča (po g. župniku) 200 Din.

Za kruh sv. Antona: Avgust Jaeger, župnik, Sv. Rupret n. Laškem v zahvalo 20 Din.

Bosanski odbor je prejel te-le darove: Marija Meglič 10 Din; Ivanka Vrh 18 Din; Terezija Suštaršič 15 Din; Katarina Mohar 20 Din; Leopoldina Rubin 30 Din; Marija Brankovič 5 Din; Fr. Trebar 15 Din; Marija Trebar 10 Din; Pavla Babič 20 Din; g. Kocmur 10 Din; kanonik Ivan Sušnik 10 Din; Josipina Peterca 10 Din. — Darovi se hvaležno sprejemajo v zavodu »Jozefinum«, Poljska c. 16 (šivalnica).

Odpustki za mesec december 1926.

1. Sreda, prva v mesecu. Spomin vseh rajnih iz 3 redov sv. Frančiška. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 12. dan.

2. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

3. Petek, prvi v mesecu. Sv. Frančišek Ksav. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; d) udom »Dejanja sv. Destinista«, če molijo za njega razširjenje.

4. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Sreda. Brezmadežno spočetje Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 2. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če to ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom br. naše

ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom br. presv. Srca Jez.; e) udom rožnovenske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Mariijne družbe; j) udom Družbe krščanskih družin; k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vicah; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

12. Nedelja. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Ponedeljek. Bl. Janez Marinonij. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Sreda. Osmína brezmadežnega Spočetja M. D. P. o. istim, kakor 12. dan.

21. Ponedeljek. Sv. Tomaž. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Sobota. Božič. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Ponedeljek. Sv. Janez Ev. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 2. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

Važna postavka v proračunu! Zdaj proti novemu letu, ko bomo delali vsak zase proračune in presojali, koliko bomo mogli odločiti za duševno hrano in za kulturne ter vzgojne namene, nikar ne pozabimo, da je naša prva in najsvetejša dolžnost, skrbeti za dobro, krepko, zdravo in tečno duhovno hrano naši mladini. Kaj imamo v mislih, ste gotovo na jasnem. Če kdo starejših meni, da mu ob pičlem zaslužku in ob splošnem pomanjkanju ni treba nobene, tudi poštenega časopisa ne, — pa je v sedanjih časih skoraj nemogoče in tudi nedopustno — pa nikar ne trpimo, da bi mladina dorasčala brez vzgojne opore, ki jo naj nudimo v dobrem listu.

Zgodaj je treba začeti s profilaktivnimi (prestižnimi) sredstvi, če hočemo, da se mladina ne zastruji s slabim berivom in pohujšljivimi časopisi, saj vidimo, kako se od vseh strani usiljujejo tudi že šolarjem tiskane stvari, ki nimajo prav nič vzgojne, nič blaživnega, nič takega, da bi mladega človeka dvigalo kvišku k praviim vzorom in utrjevalo v krščanskih krepostih. Poleg tega pa tisti neprestani šport, ki se je izprevergel pri večini v pretirano in škodljivo strast.

Zato pa rešimo, kar se rešiti da. Skrbimo, da k svojemu dobremu zgledu krščanskega življenja in poučevanju privzamemo na pomoč tudi

dobro berivo, zlasti mladinska lista, ki sta na vso moč vzgojna in zanesljiva: »Vrtec« in »Angelček«. Ta dva lista v nemata mladino za vse, kar je dobro, lepo, plemenito, zlasti pa za krščansko krepkost.

Skrb za dobro odgojo naše mladine je narokovala zgorajšnje besede. Naj jih sprejmejo vsi starši, odgojitelji in varhi mladine z voljnimi in dobrohotečim srcem. Razveselite, mladinoljubi, svojo deco za božič z »Vrtcem« in »Angelčkom«!

PROŠNJE.

M. K. se priporoča sv. Mali Tereziji in † grofici M. T. Ledohovski za pomoč pri volitvi stanu. — T. P. se priporoča Devici Mariji in sv. Mali Tereziji za milost stanovitnosti in nemadeževanega življenja. — Učenec se priporoča Mariji Pomočnici, sv. Alojziju in sv. Mali Tereziji, da bi mogel zgledno in čisto živeti. — Tri sestre se priporočajo v molitev, da bi vredno opravile duhovne vaje; — neka družina pa, da bi vladal mir in zadovoljnost v hiši. — Družbenka tz Vel. Laše se priporoča presv. Srcu J. in M. in sv. Mali Cvetki za zdravje v glavi, za dober uspeh pri učenju in za milost pravega poklica. — M. C. se priporoča † škofu Slomšku v važnih zadevah. —

M. K. se priporoča sv. Mali Tereziji za milost vrednega prejetanja sv. obhajila. — Mar. družbenka M. P. se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Marijinemu, † škofu A. M. Slomšku in sv. M. Tereziji za ozdravljenje precej bolne noge. — M. S. iz Koprivnice se priporoča Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Mali Tereziji, sv. Antonu Pad., M. T. Ledochovski in škofu Slomšku za ozdravljenje živčne bolezni in za druge milosti. — Prebl. De-

vici Mariji, sv. Mali Cvetki, † škofu Slomšku in molitvi dobrih src priporoča M. J. iz Cerknice svojega očeta in razne svoje dobre namene. — V molitev se priporoča družina Repe z Bleda. Prav tako članica Mar. družbe z Blok N. za zdravje. — F. Z. F. se priporoča Materi božji, Srcu Jezusovemu in sv. Frančišku za zdravje. (10 Din za tisk. skl.) — F. Jak. Bl. se priporoča žal. M. božji, sv. Jožefu, sv. M. Tereziji za dušni mir. —

Ob sklepu XXIV. letnika.

S prirčno zahvalo Gospodu Bogu zaključujemo 24. letnik. Po najboljši volji je skušal »Bogoljub« v preteklem letu širiti kraljestvo božje med našim vernim ljudstvom. Vše delo je šlo za tem, da bi vsi, katerim pride naš list v roke, Kristusa bolj in bolj spoznali, ljubili in izpolnjevali njegovo voljo. Ker pa tega ni mogoče brez Marijine pomoči, saj vse milosti dobivamo le po njenih rokah, zato je »Bogoljub« svoje čitatelje vedno vodil po Mariji k Jezusu.

Od vseh strani prihajajo poročila, da ste z listom zadovoljni. Zahvala Gospodu Bogu za vsako dobro delo! Pa tudi sotrudnikom, ki so vse leto prav pridno dopisovali, tako da nismo bili nikoli v zadregi za tvarino, naj Brezmadežna poplača njihovo apostolsko delo. Prosimo, da nam tudi v prihodnjem jubilejnem letu ostanejo zvesti.

Prav tako srčna zahvala vsem, ki so naš list širili in priporočali. Marijine družbe dobro razumejo, kako važno misijonsko delo vrše, če širijo dobro katoliško časopisje.

Po isti poti bo »Bogoljub« tudi v prihodnjem letu nadaljeval delo za zveličanje duš. Vsaka dužina bi ga morala imeti in pridno prebirati, saj je resnično družinski list. Zato gre, da se kraljestvo božje širi in utrdi v naših družinah, da bodo vsi naši domovi pod Marijinim varstvom. In k temu bo v veliki meri pomagal naš list. Pisan je za vse: za starše in otroke, za gospodarje in posle, izobražene in preproste. Vsak dobi v njem dosti zdrave dušne hrane.

Je pa tudi glasilo Marijinih družb, in to vseh: fantovskih, dekljskih, moških in ženskih. »Vsak družbenik družbeno glasilo!« S tem klicem

nabirajte novih naročnikov. »Bogoljub« bo za vas posebej prinašal času primerne pouk o družbenih zadevah; stavil vam bo pred oči v besedi in v sliki vaš vzor — Brezmadežno. V svojem glasilu boste dobivali vsega, kar potrebujete, da boste dobri otroci Marijini.

Tako vidite, da »Bogoljub« kot družinski list in kot družbeno glasilo spada v vsako našo hišo. Če ne zmoremo več dobrih časopisov in listov, se bomo odločili za list, ki utrjuje vzorno družinsko življenje, podpira krščansko odgojo otrok, krepi ljubezen do Cerkve, nudi vpogled v njeno življenje in tako služi pravi prosveti in tudi poštenemu razvedrilu.

Prihodnje leto praznuje »Bogoljub« petindvajsetletnico — srebrni jubilej, odkar je začel izhajati. Prva številka bo izšla še pred božičnimi prazniki v večjem bogato ilustriranem obsegu s krasno večbarvno prilogo. Pa tudi med letom bo list stalno prinašal lepih res umetniških slik iz naših in tujih krajev.

Naročnina ostane za prihodnje leto ista kot dosedaj, ker ne iščemo gmotnih koristi. Z naročnino sicer niso kriti vsi stroški, pa Katol. Tisk. društvo nam je v vsakem oziru na roko, tako da naročnine vendarle ne bo treba zviševati. In sicer bo stal: Za vse kraje v Jugoslaviji 20 Din, za vnanje kraje 24 Din. — (Gg. poverjeniki dobe običajni popust; pridnim nabiralkam in nabiralcem se bodo pa naklonile — kakor lani — posebne nagrade.)

Bodimo vsi sotrudniki največje in najmočnejše velesile, ki je dobro katoliško časopisje! Nebo pa naj rosi blagoslov na naše skupno delo!

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopiše pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani. (Ta naslov docela zadostuje.)

Schichtov

način pranja

Namakaj z „Žensko hvalo“, peri z „Jelenjim milom“!
To ne pokvari perila ter ga popolnoma očisti.

NOVE OSTANKE LJUDSKA POSOJILNICA

za obleko in perilo prodaja vsako sredo
in soboto za skoro **polovično ceno**

TEKSTILBAZAR

Ljubljana, Krekov trg 10

v prvem nadstropju

Pišite po cenik!

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposstvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 350 milijonov kron.

Zdravje je največje bogastvo!

JAVNI ZAHVALI.

Laboratorij »Alga«, Sušak 7.

Spoštovan gospod! Dalj časa me je napadala telesna slabost, večkrat me je mučil glavobol, omotica in slabi tek. Po porabi »ENERGINA« se čutim dobro razpoloženo, nimam več glavobola in omotice, imam zopet dober tek. — Kjerkoli se mi pokaže prilika, toplo priporočam Vaš izborni lek. Sarajevo, 15. junija 1923.

S spoštovanjem Mila Friedman, zasebna uradnica.

Spoštovani gospod! Od vseh raznih zdravil, ki sem jih poskušal za malokrvnost, bledolichnost, pomanjkanje teka, nisem imel toliko uspeha, kakor z Vašim železnatim kina-vinom »ENERGIN«. Malarije, na kateri sem trpel dolgo časa, sem popolnoma ozdravel. Za našo vas in okolico boste dobili mnogo naročil, prav gotovo za malarične, ki jih je tukaj obilo.

Spčatovanjem Peter Pavlovič, Tarjanci, Baranja.

Vsak, kdor je malokrven, bled, kdor nima teka, kdor ima slabe živce, naj preizkusi »ENERGIN«-železnato kina-vino, najboljšo zdravilo za slabotno deco.

»ENERGIN«-železnato kina-vino pošilja po pošti »Laboratorij Alga«, Sušak 7 (Hrvatska). 3 velike steklenice s pošto in omotom 128 Din, 6 vel. steklenic s poštnino in omotom za 248 Din in 1 mala brezplačno.

EVO ZLATNIK!

Poglejte si
ga dobro,

kako je lep in blesteč
zlatnik po 10 frankov!

Kupite si še danes

ZLATOROG
terpentinovo milo

in prepričajte se o njegovi
nedosegljivi kakovosti.

Ako Vam je sreča mila,
boste našli pri uporabi
tudi Vi skriti zaklad,

pristni zlatnik
po 10 frankov!

